

**A szerkesztő lakása:**

Rimaszombat, Jánosi-utca 54. szám. Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés.

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

**Az előfizetés díja:**

Egész évre . . . . . 4 frt.  
Fél évre . . . . . 2 frt.  
Negyedévre . . . . . 1 frt.  
Tanítónak egész évre . . . 2 frt.  
" fél évre . . . . . 1 frt.  
Egyes szám ára 10 kr.

**GÖMÖR-KISHONT.**

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

**Kiadó-hivatal:**

Rimaszombat, Pokorági-utca 1. szám a. a. könyvnyomdában — Ide intézendők a kiadóhivatalt illető előfizetés, hirdetés, nyilttér és egyéb fel-szólalások.

**A hirdetés díja:**

Egy háromhasábos petitsor ter-fogata . . . . . 6 kr.  
Bélyegdíj minden beiktatás után . . . . . 30 kr.

**Nyilttér:**

Egy sor . . . . . 20 kr.

**Előfizetés elfogad** a „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala, nemkülönben minden hazai pósthivatal. Az előfizetés legezelszerűben posta-utalvány útján eszközölhető. — **Hirdetést** csak a kiadóhivatal vesz fel.

**Hírlapírás a vidéken.**

E nehéz mesterség 13-ik évének első felét fejeztük be lapunk jelen számával. Az egész fél év alatt hozzá se szóltunk a hírlapirodalomhoz, azt tartván, hogy önmagáról mindenkinek lehetőleg keveset kell beszélnie. Most, a múlt fél év végén és az új fél év küszöbén bizonyára meg fognak boesítani t. olvasóink, ha rövid visszajelentésben emlékezünk meg pályafutásunkról.

Sok fáradságos küzdelem árán jutott e kis lap csak mai magaslátára is. A legjobbak és legokosabbak támogatása s nehéz munkája segítségével emelkedett oda, hogy ma már részt vehet a megyei közvélemény megalkotásában s tolmácsolója lehet a közérzetnek, hivatott naplója társadalmi életünknek.

Mint minden siker, úgy ez is nagyon jól tudjuk — szemet szur azoknál, kik vagy nem tudván kellőleg mérlegelni a sajtó jelentőségét, vagy félreismervén a *tisztességes* sajtó hivatását, a kritika eminens jogát szinte elkobozni szeretnék tőlünk: minden oly alkalmat, midőn egy-egy szelíd kritikát kimondunk, felhasználnak ürügyül arra, hogy ellenünk irányítsák a közvéleményt, melynek körében ellenünk itt is, ott is pártatlan törekvéseinket hamis világításban feltüntető agitatio folyik.

A „Gömör-Kishont“ egyszerűen nem veszi tudomásul e támadásokat. Mint eddig, úgy ezután is önzetlen igazságszeretettel fogja megírni mindazt, mit a felmerülő kérdésekre nézve elmondani helyesnek tart. *Osztály- és valláskülönbőség tollunkat nem vezette s nem fogja vezetni soha*, annál kevésbé lehet célunk — mint azt ránk fogni szeretik — ily különbségek szitása. A közélet mezén szereplők megítélésében irányadóul mindig az általános s közérdeket ismerjük el. De viszont nem fogunk térdet, fejet hajtani ott, hol egyesek tömjénezésre vágyva, elvonnék a jogot tőlünk,

**T Á R C Z A.****Hírlapirodalom Japánban.**

Keletázsiai tanulmány-utam alkalmával nem mulasztatom el, hogy a civilizáció terén oly rohamos léptekkel haladó Japán birodalmat — ha nem is teljesen, de legalább részben — be ne utazzam.

A szigetország északi részében van egy kis városka, mely az utazók végállomása szokott lenni akkor, mikor már Japánból visszatérőben vannak. E városka *Ho-Hó-Junkingsuj*, melyet meg kell különböztetni *Ho-Hó-Junkingsuj* nevű, de az előbbinek majdnem határában fekvő falutól. *Ho-Hó-Junkingsuj* városka magas, fenyő, tölgy és bükkborított bérézek ölen terület, mely katlan azon vidék valóságos gyöngye. — Az „*Arany borotva*“ (Chija naralajó) című, európai stílusban épült vendéglő, a művelt elemet képező, bevándorolt európaiak lakásai, vilái: a misszionáriusok templomai és iskolái barátságos külsejűvé teszik a városkát, melynek közepét a rohanva futó „*Janzdiachó*“ folyó szeli át; míg a komoran álló és a régi mandarinság hatalmának hirdetőjéhez a „*Csanj-Muranjóhoz*“ és a város fölött emelkedő „*Cso-Kakas*“ hegyhez elragadó gyönyörűségű kilátás van.

A városka a vasúti állomástól mintegy két órányira fekszik; van postája, távirója, gyönyörű kis fürdőcskéje, köztere, sétater stb. stb.

A lakosság nagyrésze öslakó, mely nem akarja az állam nyelvét gyomrába venni, és — mint a házi gazdám elbeszéléséből tudom, — van baj velük elég, s mint mondják, dédelgetik is őket annyira, hogy a felsőbb fórum megtűri e városka élén az oly embert, kinek maga az állam adott módot arra, hogy az államnyelv tudásának előnyös volta fölött és a haza iránt való szeretetéről — kellő hűvös helyen — felügyelet mellett, mélyebben gondolkozassék. Különben e nép jóra való, de a kultúra

hogy függetlenül nyilatkozassunk. Felfogásunk szerint egy lapnak *igazi* erkölcsi alapját csakis az képezheti, ha jól van szerkesztve s irányelvei igazságosak.

Mint teljesen független, senkinek le nem kötött lap, a „Gömör-Kishont“ köré újabban is a megyékbéli tollforgató nemzedéknek színe-java önzetlen jóakarattal sorakozott. Lapunk minden egyes száma újabb bizonyosság arra nézve, hogy egyrészt a mai igények kielégítésére minden erőnkől törekszünk, s másrészt, hogy lapunk szellemi erői ez igények kielégítésére a legteljesebb mértékben képesek is.

Csak a legközelebbi napokban voltunk tanui egy pártatlanul komikus hírlapirodalmi bukfeneknek; — avatatlan kezek nyulnak ma már gyakran a toll után, nem gondolva meg, hogy a szédelgés legcsunyább fajtája a szellemi kontárkodás, melyben az olvasó közönség — mely pénzért alig kap valamit — játszsza a kárvalott keserves szerepét, s magok a szédelgők csak a hozzájuk hasonlók előtt ismertetnek olyanokul, mintha a sajtó emberei volnának.

A társadalomnak nemcsak joga, de egyik feladata is, hogy állást foglaljon a sajtó mellett, mely 13 éven át hű, éber őre volt nemzeti ügyeinknek s előmozdítója minden társadalmi közérdeklő mozgalomnak. A „Gömör-Kishont“ bátran hivatkozik becsületes múltjára, s akadályra és reactióra nem tekintve, halad a maga útján azon öntudattal, hogy feladatának, hivatásának lelkiismeretesen megfelel.

S megyénk közönségének elfogulatlan és igazságos része támogatásával bizonyára segítségünkre lesz jóindulatu törekvéseink közben, hiszen nehéz fáradozásainknak ugyis egyetlen jutalma azon elismerés, mely munkánk méltánylásul zászlónk alá gyűjti a jóknak legjavát.

Ezen reményben zárjuk be a félét, s üdvözöljük az új félév küszöbén lapunk olvasóit.

íránt nem mondhatni valami különösen fogékonyak; sőt maga a törzs feje — ki egyszersmind a város feje — bár eléggé iparkodik a mikadó birodalmának hirnevességéhez járulni, a civilizációtól még távol áll, és mint mondják, bár igen-igen sokat utazott Ázsiába és Ausztráliába, mégis tapasztalatai közül otthon csak azon egy üdvös intézkedést hozta be, hogy több halat nem szabad a „*Janzdiachó*“ folyóból kifogni, mint a mennyit a város lakóinak a halászati jog megenged.

Amint az elbeszélésekből tudom, a város lakói hosszabb idő óta békés csendességben élnek. A város feje azonban megunt, hogy e városról már alig emlékeznek meg. Hogy tehát a város tekintélye gyarapodjék, furesa gondolat ötlött a fejébe, nem kevesebb mint az, hogy a betelepült műveltebb elemet, az európaiakat lefőzze. Ugy okoskodott, hogy míg azok nem tudnak valami újat alkotni és Európából hordatnak lapokat, addig ő saját embereivel — hogy megmutassa mit tudnak — *lapot* szerkesztett *itthon*, és azt adja — ugy a hogy irni és olvasni tudó — népe kezeibe. A gondolatot tett követte és a lap „*Ho-hó Junkingsuj és Vidéke*“ címmel csakugyan megjelent. A legfőbb előjárónak — hogy eszméje valósult, — az eset hízelt. De nem sokáig tartott az önhittség kárörvendése. Dereire boru keletkezett, (amint házigazdám mesélte). Az eszmék tilosba keringtek, mi által a nép — tisztesség iránt fogékonyabb része — el volt keseredve; míg a műveltebb elemet képező európaiak — a helyett, hogy hogy bezáratták volna, teljesen kizárták körükből az eszme szülőjét és megtestesítőjét. A hur elszakadt, a lappangó viszály kitört; de erős a meggyőződés, hogy itt is a műveltebb elem fog győzni.

Hogy érthetőbb legyen a dolog, leírom olvasóimnak szóról-szóra azon elbeszélést, mit hosszas kérés után, vendégszerető misszionárius házigazdám mondott el.

— „Kedves vendégbarátom, testvérem az Urban. Megigérttem az este, tehát hallja az esetet. — Alig esil-

**Megebizottsági közgyűlés.** Gömör-Kishont vármegye alispánja Bornemisza László a megyei „Hivatalos értesítőben“ a következő hirdetményt teszi közzé:

**Hirdetmény.** A köztanácskozás tárgyát képező közügyek elintézése végett szükséges, törvény- és szabályrendeletileg megállapított rendes negyedévi vármegyei bizottsági közgyűlés határidejűl, főispán úr ömeltóságával egyetértőleg *folyó évi július hó 15-ik*, és szükség esetén *16-ik* napjának délelőtti 9 órája Rimaszombatba, a vármegye székházához tüzetett ki.

Midőn erről a közönség értesítettik és a vármegyei bizottság tisztelt tagjai minél tömegesebb megjelenésre hivatalból tisztelettel felkértek, egyidejűleg köztudomásra hozatik, hogy ezen közgyűlés főbb tárgyait, a m. kir. földmívelési miniszteriumnak a ragadós tüdőlob gyökeres kiirtása tárgyában kelt rendelete; — az ebtartási vármegyei szabályrendelet tervezetének, valamint a tárgysorozatban részletesen felsorolandó és törvényszerűen kihirdetendő közérdeklő és fontos vármegyei ügyeknek elintézése és tárgyalása fogja képezni. — Kelt Rimaszombatban, 1892. évi június hó 24-én.

Bornemisza s. k. alispán.

∠ **Egyházkerületi közgyűlés.** A tiszai ág. ev. egyházkerület a folyó évre Gölniczbányára tervezett közgyűlését folyó évi augusztus hó 17 és esetleg következő napjain Dobsinán fogja megtartani. A gyűlést megelőző napon augusztus 16-án pedig Rozsnyón fog ünnepelesen leleplezteni a tiszai ág. ev. egyházkerület nagy püspökének Czékus Istvánnak síremléke.

**A nagyőrcei botrány.**

Lehetetlenség más szóval neveznünk azt az esetet, mely több megbízható oldalról nyert értesülésünk szerint Nagy-Őrceze és vidékének hazafias érzelmű lakosságát a legkellemetlenebbül érintette. Azt a durva és teljesen indokolatlan támadást, mit a halva született „Nagyőrceze és vidéke“ című lap intézett felső Gömörmegye társadalmi vezére ellen, mindenki a legmélyebben érzett megbotrányozással vette tudomásul; s bár a támadó esekély egyéniségét, valamint az illem iránti teljes érzéketlenségét tekintve, nem is érdemes a dologgal foglalkoznunk, azon hazafiui elismerés és hála, melylyel megyénk lakossága a Mihalik Dezső tiszteletreméltó alakja iránt visel-

lapult le városunkban a közvélemény felháborodásának utolsó hullámvérése a miatt, hogy a fenséges uralkodó egy rendelete eltiltja az utcán, sétatéren, vagy bárhol máshelyen a füttyülést és dalolást, ime itt az újabb hecezt. Tárgyilagosan leplezetül mondom el az eseményt.

Egy szép májusi nap délelőttjén, elég magas, — az arányosságtól eltekintve — elég terjedelmes uri ember, e város előjárójának valóságos belső titkos munkavégzője, és tanácsadója tünt fel a város főterén, ki az *Arany borotva* ajtáját becsapván maga után, tüntető lassúsággal sétált a sétatéren, több izben az utca kellő közepén.

Már maga az a körülmény, hogy valaki az utca közepén sétáljon, elég lett volna arra, hogy magára vonja az osztatlan figyelmet. Fokozta a feltűnést az uri ember (kinek hivatalos czíme városi irnok) kezébe levő újság kinézésű iv papír, melyről csakhamar azt suttogták . . . „Uj lap“ . . . „Uj szülött“ . . . „Szörnyszülött“ . . . Az uri ember arcát a mosoly azon neme borította el, mely higgadságról, férfias komlyságról nem igen tanuszkodik. Olykor-olykor úgy tünt fel szemüveges arcuzata, mintha a társadalmi rang megállapításáról gondolkodnék, vagy erre vonatkozólag másfél szándékoznék tanácsot kérni“ . . .

Itt elhallgatott házi gazdám, mintha szünetet akarna tartani, de csakhamar megszakítá a csendet és folytató . . .

„Boesásson meg barátom, de a hűség okáért hosszasan fogok beszélni, mert látom, hogy érdeklődik . . . Tehát folytassuk.

Az említett ur lappal kezében, sétált utcáinkon fel és alá. Ránk, a hit és nevelés szolgálira, az európaiakra nem is hederített. Mindenkit igen magasról nézett le. Egyszerre minden mellette elhaladó ember (lett legyen bárki, kivéve közérdeklő osztozó legfőbb előjáróját) — kicsiny ponttá lett. E körülményre azonban igen keveset

tetik, szinte kötelességünk teszik, hogy a közvéleménynek ez esetben is hangot adjunk, elmondva elfogulatlan véleményünket, melyet bizonyára osztani fog megyénk közönségének igazságosan gondolkodó része.

Nos, az egész dolog igen rövid. A királykoronázási jubileum alkalmával Nagy-Rőczén rendezett közebéden az első toasztot Mihalik Dezső mondotta a jubiláló királyi pártra. Az egész világ azon ütközött volna meg, ha nem Mihalik mondotta volna az első felköszöntőt, mert hiszen bármit tartson is néhány mezei gondolkozásu nagy-  
rőcei fej, mindenki tudja, — és örömmel tudja — hogy mióta a hazafias szellem Gömör megye felső vidékére bevonult, azóta e vidéknek leghe-  
vátottabb és legkitünőbb vezére mindenestre Mihalik Dezső, ki hazafiai missiójának lelkes tel-  
jesítése által megyénk minden igaz fiának méltó hálájára tetté magát érdemessé.

Ugy kell lenni, hogy valami roszakaratu irányzat kapott ujabban lábra Nagy-rőce falai között, s annak szelleme befolyásolta itéletében a „Nagy-rőce és Vidéke“ cz. kéthónapos esecsemő — különben jámborul egyszerű — agyát, midőn a Mihalik talpraesett felköszöntőjének alkalmát arra használta fel, hogy a szónok ellen egy minden tekintetben ép annyira illetlen mint indokolatlan támadást intézzen. E támadás ugy a megtámadott Mihalik Dezső, mint a nagy-rőcei társadalom több illetékes vezéregyénisége által la-  
punk mult számában kellőkép meg lett ugyan törölve, azonban a Gaján volt lapszerkesztő által elkövetett sérelem oly durva, s annak jelentőségét még emelni is látszik a háta mögött lappangó idegen befolyás, — mikép meg nem állhatjuk, hogy a méltatlanul megbántott Mihalik Dezsőnek teljes elégtételt ne szolgáltatassunk: amit különben elvégez helyettünk maga a támadó Gaján Viktor, ki egy tárgyalásra valló levél kíséretében küldte be a „Válasz“-át hozzánk.

A levél — mely különben minden tekintetben méltó fináléja annak a nyomdai produktumnak, mely hét egész héten át tette próbára megyénk jóízű olvasóinak türelmét, — következő:

Tekintetes Szerkesztőség!

Ha a „Nagy-rőce és vidéke“ laposkába valaki oly ezikket adott volna be a mint az engemet „dicsőítő“, azt közlé nem teszem, ha nem tudom mit adnak?! — Önök megtették! Miért? Önök tudják! — Ha elfogadták a sértő (pedig társadalmilag Nagy-rőce városára a legmélyebben sértő!) közleményt, legyenek kegyesek a válasznak is egy kis helyet, tért nyitni!

A „nagy-rőce és vidéke“ laposka (finoman praeparált cseset papíros pedig!) június 12-ik napján megjelent összes közleményeiért a felelősséget határozottan visszautasítom! — A kiadó egy raffinировott egyéniség! (Majd meg fogják látni ezen indivium ellen indított sajtóper lefolyásából!) — saját szakállára adta ki, bosszúból, a mit a következő leveléből vett (a kassai bíróságnál van az eredetije) kivonat is igazolhat: „nem lehetne-e ezt valahogy még más kezekre bízni, pl. o. a Mihalik pártjára, — és engem díjaznának a nyomásért, stb.?? — Hátha? Hiszen Mihalik mindenkor áldozatkész, jó ember, csak körül kell tudni járni! — Tehát rajta! Hát ha sikerül!“ — Nagy jellem! — Az Oroszország (kinek még az 1848/49-ikiért a magyar „Nemzet“ adása különben!) helyesen eszeleksi, a midőn minden „jakhezhez“ hozzá nyúl!

Ezen kiadó engem compromittálni akarva — adta ki — az én felelősségemet fingirozva a 12-iki lapot, — ez botrány! egy embertől, a ki a „nyomdász“ nevet használni meri!

A „Gömör-Kishont-tól“ nem megrovást, de támo-

ad műveltebb társadalmunk, mert tudjuk kedves barátom — s ezt jegyezze meg jól, — hogy az egyéniség szembe-  
szökő hiánya az, ha a férfi, ki bizonyos állásra emeltetett, ki rangra tett szert, gondolkodásának módját és formáit állásából meríti. Az egyéniség hiánya az, ha saját egyéni nézeteit alárendeli állásának, rangjának, melynek darabosságait és hibáit veszi fel saját jobb meggyőződése ellenére. És valahányszor látom, hogy a lépesőn erőszakosan felemelt ember, mást lenéz, a köszöntést hidegen vagy nem természetes hangján fogadja, vagy ugy néz az a más emberre, (kivéve ezimboráját) mint egy úras székre; nem az jut eszembe, a mit eszembe juttatni akar, hanem inkább az, hogy bizonyosan valami nagyobb úrtól látta és bizonyára mikor vele megesett, nagyon megtetszhetett.

Talán mondanom sem kell, Önnek keresztény testvérem, hogy az az ur városunk fejének irtoka, kívül talán a fejében levő agysejtein az eszmék ugy esüngtek mint a pineze tetejéről egy lopótökök; az a lap pedig a kezében nem más mint a „Ho-hó-Junkingcsuj és Vidéke“ című társadalmi, közgazdasági, történelmi, pénzügyi, szépirodalmi, természettudományi, szakácsművészeti, stb. stb. hetilap, melynek szerkesztője az irtok ur, ki elég szerencsés volt lépre esalni kiadó gyanánt egy Hebron völgyéből ideszarmazott uri embert, kinek nyomdájából az említett nap reggelén került ki az első szám.

Mi európaiak mosolyogtunk a lapon, mosolyogtunk szellemi édes apján ki bizonyára azt gondolta e fényes napon, hogy mily jó volna, ha ő borotva volna, mely leborotválna a világ pofájáról az összes emberiséget csupán azért, hogy elmondja maga is „Én vagyok az első“.

Mosolyogtunk a sejtelen, mely gyanítottatta, hogy a lap „Háttra“ jelszó mellett „e-lőre“ elposványosítja, előli a bekesség lehetőségének csirait is.

A mit sejtettünk — mondá az én misszionáriusom — a mult héten bekövetkezett. A lap hatodik száma,

gatást érdemeltem, különösen akkor, a midőn egy „Panszlávnak“ jelzett városból magyartal jelen meg!

A panszlavismus alatt „én“ azokat értem: a kik az édes magyar hazánk integritásának, a dicsőségesen uralkodó Habsburg-Lotharingiai Háznak ellenségei, s ha ilyeneknek létezéséről van valakinek tudomása; — bitóra velük, én ajánlkozom a hóbórnak! — mert én a Hazámat, Királyságot szívemmel és nem számmal szeretem! Nagy-rőce, 1892. június 25-én.

Különben béke önökkel

Gaján Viktor,  
csak városi irtok.  
(Önök is „Gentryk“?)

E levéllel mi sem tehetünk jobbat, mintha oda juttatjuk, hova a volt szerkesztő „becses lapját“ önmaga alkalmasságát itélte: kívánságát azonban teljesen kielégíteni ohajtván, közöljük még „válaszát“ is minden megjegyzés nélkül, miután meg vagyunk róla győződve, hogy mindezekből olvasóink bőséges tájékozást szerezhetnek ugy a veleszületett gyengeségben kimult „Nagy-rőce és Vidéke“ hírlapirodalmi értéke, mint volt szerkesztőjének szellemi és erkölcsi nivója felől.

Hanem azoknak, kik minden valószínűség szerint Gaján háta mögött állanak, figyelmeztetőül kénytelenek vagyunk megjegyezni, hogy éber figyelmünk teljesen feléjük van irányozva, és a legelső alkalommal élni fogunk azon jogokkal, miket a sajtó szolgálata, s azon kötelességekkel, miket a hazaszeretet reánk ruházott.

### Válasz

A „Gömör-Kishont“ június hó 23-án 26-ik számában megjelent „a közönség köréből“ című közlemény irójának és kérelem a lap mélyen tisztelt olvasóközönségéhez, és még valakihez!

A közlemény irójának csak annyi a mondani valóm, hogy kvalifikálhatlan támadásért a sajtóbíró elött fog felelősségre vonatni!

A nagyérdemű közönséghez azon alázatos kérelmem van, hogy addig, amíg a sajtóbíró ki nem mondja a „retórikát“, — legyen kegyes a dolog megítélésébe nem boesátkozni, nehogy még több elintézni valóm legyen!

A valakihez, illetve: azokhoz, akik a famosus közlemény szerkesztése, tárgyalása és jóváhagyása körül „érdemeket“ szereztek, azon komoly kerelmet intézem, hogy ezen, nagy botrányt — meg a hazánk határain túl is előidézhető dolgot böles belátásuk szerint, ezen közleménynek napvilág látásától számítva, 15 azaz tizenöt napon belül rektifikálni siessenek, mert azontul már későn lesz! — Mint előre látó ember, — a dolgomat egy országszerte ismert jellemes és nemes emberhez, egy zárt borítékban közöltem, kinek igazságszeretetét ismerem s a ki a „szerkesztőség“ közé hatalmas kezével hogy fog útni! Egész biztossággal állithatom!

Egy valakinek azt irtam, hogy a betrányt elkerülni óhajtom, de ha kell, — attól meg nem riadok!

Végre általában megjegyzem, hogy ha irtok is vagyok, de azért nevem: Gaján, s szellemileg több vagyok, mint bizonyos renegetok!

Gaján Viktor,

Nagy-Rőce rend. tan. város irtoka, a nagy-rőcei evang. egyház jegyzője, s az önkéntes tüzoltó-egylet szivattyus-osztály parancsnoka és titkára, s a nagy-rőcei adókövető bizottságnak évek óta jegyzője.

### Törvényszéki esernök.

Végtárgyalások és itelethírdetések a rimaszombati királyi törvényszéknél.

Június hó 30-ik napján:

1. Sulyos testi sértés büntette és vétségével vádolt Miklós János és társai elleni bűnygyben.
2. Gondatlanságból okozott emberölés vétségével vádolt Ragan Jánosné elleni bűnygyben.
3. Hatóság elleni erőszak büntetével vádolt Babik János és társai elleni bűnygyben.

melybe bizonytalan talajban álló korhadt fán érlelődött gyümölcs volt — bukott kezekre valló módon csomagolva sárba esett. Nevezetesen a „Ho-hó-Junkingcsuj stb.“ című hetilap hatodik száma feltűnést keltő közleménnyel lepte meg Ho-hó-Junkingcsuj város közönségét. A közlemény egy újdonságból állott, vezérezik hangon volt tartva. A szerkesztőség álláspontjának élénk feltűntetése mellett el volt mondva benne egy eset, mely — bár teljesen jogos alapon történt — nehezen esett. A közlemény tartalma egyáltalában nem idézett volna elő feltűnést, ha az utolsó sorok egyik tekintélyes és közbecsülésnek örvendő európai barátunkat — kit társadalmunk vezetőjének még a város feje is elismert egy nyilvános irat aláírása által, mondom, ha e barátunkat, a közönségesség legprimitívebb fegyverével nem támadja meg. És most az a legérdekesebb, hogy maga a szerkesztő sem tudja ki irta azon sorokat, pedig a nevét is aláírta.

E város európai lakosai művelt emberhez illő higgadsággal fogadták a megbántást és a tisztesség korlátain belül maradván, nemhogy szóra, hanem még tekintetre sem érdemesítik a szerkesztő urat és azokat, kiknek ő a tanácsadója. És mi misszionáriusok — habár egy jelentéktelen részünk nem is vallja be nyiltan — mi szintén elítéljük a megtámadást, mely legrutabb hálátlanságra mutat.

Keresztény társam és testvérem az Urban én a hálátlanságot, nem csak azért, mert vérszerződésünk van a megváltóval, hanem azért is, mert e mindenségnek én is pontosckája vagyok, mondom, hogy a hálátlanságot a leg-sötétebb jellemvonásnak tartom. Sajátoság jelenség, többnyire azok gyaláznak meg bennünket, kiket hálára köteleztünk. Ezek, ha a hálátadosság egy kissé kényelmetlenné válik, nagyobb ellenségeink lesznek, mint a felbőszült fenevadak. Az ilyen emberek, hogy saját rosszhi-  
zemtségüket és hálátlanságukat palástolják, szépséské, a mások jellemében keresik a fekete lapot (elfeledve, hogy

4. Hocsak Mátvás és társai elleni bűnygyben II-od bírósági itelethírdetés

5. Bálint István elleni bűnygyben II-od bírósági itelethírdetés.

6. Szándékos emberölés büntetével vádolt Kőből János elleni bűnygyben III-od bírósági itelethírdetés.

Julius hó 6-ik napján:

1. Lopással vádolt Simon Zsuzsanna és társa elleni bűnygyben
2. Csalással vádolt Nagy Márton elleni bűnygyben.
3. Lopással vádolt Czókoly Pál elleni bűnygyben.
4. Magzatelhajtással vádolt Paizs Palmé elleni bűnygyben II-od bírósági itelethírdetés.
5. Lopással vádolt id. Albert János elleni bűnygyben II-od bírósági itelethírdetés.

Váltóhamisítás miatt ült a vádlottak padján Szkokan János nadabulai lakos, ki a mult évben egy 200 frtos váltót nyújtott be a rozsnói takarékpénztárhoz le-  
számítolás végett; Szkokan Jánosnak a 200 frt ki is utalványoztatott, a régi váltó azonban a lejárat napján ujjal esoréltetvén ki — kiderült, hogy a váltón a forga-  
tói névalírás hamisítva van. Bartók Grébecz András — kinek neve a kérdéses váltón forgotóként hamisítva volt — az esetet feljelentette, s miután Szkokan János a hamisítás elkövetését beismerte, a kir. törvényszék által folyó évi június hó 2-ik napján megtartott végtárgyalás befejeztével 6 hónapi börtön büntetésre iteltetett, mely itéletben ugy vádolt mint a kir. ügyész meggyogodott. Ugyanezen napon iteltetett el csalás vétsége miatt 14 napi fogházra és 5 frt pénzbüntetésre Kosztolányi Pál varbóci lakos is, a ki azon ezébből, hogy az ellene el-  
rendelt végrehajtás meghússítassék, ingatlanát közjegyzői okirat alapján nejeire iratta át.

### A közönség köréből.\*)

#### Nyilatkozat.

Évek hosszú sora óta, beesületes joakarattal azon igyekeztem, hogy mint a helybeli dohány nagytözsde tulajdo-  
nosa, a nagytekintetű pénzügyigazgatóság bizalmát kiérdem-  
lem, s mint lelkiismeretes fizetemember a nagyérdemű közönség jogos igényeit lehetőleg kielégítem a magas pénzügyministerium által előirt szabályok pontos betar-  
tása s a fogyasztó közönség előzékeny kiszolgálása által.

Eppen ezért érthetetlen előttem, a „Gömör“ című hetilap f. évi június 26-iki, 9-ik számában „Egy fogyasztó“  
nak közzétett indokolatlan panasza; mert üzlethelyiségem alapos körültekintése által, bárki is meggyőződhetik arról, hogy ugy a szivar-, dohány-, és burnótneműek raktározása és kezelése, a magas pénzügyministerium által előirt szabályoknak teljesen megfelelő, valamint jó lelkiismerettel, bátran hivatkozom arra, hogy a nagyérdemű közönség előzékeny, pontos és kívánalmaknak lehetőleg megfelelő kiszolgálása tekintetében panaszra igazi okot sohasem szolgáltattam.

Megjegyzem még, hogy éppen az „Egy fogyasztó“ által hivatkozott szakaszok szigorú betartására, mindig a legnagyobb gondot fordítottam, s egyenesen kétségbe vonom azt, hogy üzletemből valamikor „vizes szivar“, vagy „penészes dohány“ kiáruztatott volna.

Rimaszombat, 1892. június hó 28-án.

Weisz Sámuel.

\*) E rovat alatt közöltékért nem vállal felelősséget a Szerk.

### Relybeli hírek.

#### Előfizetést nyitunk a „GÖMÖR-KISHONT“

tizenharmadik folyamának III-ik és IV-ik negyedére, kérve t. olvasóinkat, hogy előfizetéseiket mielőbb megújítani sziveskedjenek, nehogy a lap szétküldésében zavarok keletkezzenek. — A fürdő-  
idény beálltával, előfizetőink, ha jó eleve intéz-  
kednek, bárhova pontosan utánuk küldjük a lapot. — A „Gömör-Kishont“ előfizetési ára: egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt. — Tanítók az előfizetési díjnak feleért megkaphatják lapunkat.

A „GÖMÖR-KISHONT“ kiadó-hivatala.

az övékbe egész kötet van,) s ha másként nem tehetnek, beesületükben gázolnak . . .

Megszólt a reggeli harangszó, ép imához hi. Nem folytathatom tovább, azt hiszem megértette előadásomból azon tényt, mely a lakosságot, botrányossága által izgatottságban tartja.

... És most kedves vendégem Isten önnel, mert ha ön egy fél óra mulva utazik, nem találkozhatunk; de azt ígértem, hogy szivesen emlékezem együttlétünkre és szivesen szolgálók mindennel. Mindent megtettem és teszek, hogy kedve legyen e tájakra valaha visszatérni és együtt töltött kellemes perceinket megújítani. En talán soha sem juthatok el Európába, adja át üdvözetem honfi-társaimnak, kikért mindennap imádkozom. Isten önnel! Bucsuzásunk könnyet esalt hitsorosom szemébe, ekkor láttam, hogy a messze távolban is mennyire képes a magyar ember hazáját szeretni.

Fél óra mulva utban voltam vissza nyugot felé, el-  
hagyva a nevezetes eseményű városkát. Amint chinai partra jutottam, a legelső állomásról irtam Ho-hó-Junkingcsujba hagyott barátomnak, felkérve őt, hogy utleírásom számára, sziveskedjék megírni a városka ujjab és régibb történetét, valamint legmagasabb előjárójának és a „Ho-hó-Junkingcsuj stb.“ című hetilap szerkesztőjének élet-  
rajzát és kalandjait. En hiszem, hogy misszionariusom teljesíti kérésemet, s akkor bátor leszek utazásomról bő-  
vebben szólni. Addig is kísérjen szerencsekívánatuk új utban, melyet a Morva és Elba folyók tájára teszek fölkeresni Ho-hó-Junkingcsuj lakóinak őseit, kiknek léte-  
zését, a legszentebb fogadalmak mellett, árulta el az én vendégszerető misszionariusom és barátom.

X.

oknyomozó történész és utazó,

**Egyleti gyűlés.** A központi hivataloknál alkalmazásban levő díjnokokat lapunk után arra hívja fel az alakulóban levő díjnok-segélyegylet alakító bizottsága, hogy a folyó évi július hó 3-án délután 2 órakor a rimaszombati városi háza tanácstermében tartandó értekezleten lehetőleg teljes számban megjelenni sziveskedjenek.

**Eljegyzés.** Dr. Marikovszky István, a megyei kórház derék másodorvosa folyó június hó 24-én váltott jegyet Csider Gizellával, özv. Csider Antalné nagyműveltségű és kedves leányával. Tartós boldogság legyen osztályrészük!

× **Tavaszi katonai szemle.** Sponer Alajos ezredes dandárparancsnok folyó hó 24—27. napjain városunkban tartózkodott, és tüzeink kiképzetése, lovaglása s általános állapota felett szemlét tartott. Szombaton a gyakorlóterre vonultak ki, s a dandárparancsnok itt tartotta a tavaszi szemlét. Hétfőn reggel tovább utazott.

× **Szmrecsányi László,** a kassai kir. közjegyzői kamara érdemes elnöke f. hó 9-én — tegnap — városunkba érkezett a szokásos évi vizsgálat megejtése végett. Itt tartózkodása csak rövid időre terjed, s ez idő alatt Beliczky Viktor kir. közjegyzőnek szívesen látott vendége.

**Érettségi vizsgálatok.** Folyó hó 27. 28-ik napjain folyt le a gimnásiumunkban az érettségi vizsgálat. Nt. Baltházár Antal elnök, Dr. Lánczy Gyula korm. biztos, Terhes Pál ig. vál. kiküldött, a gimnázium igazgatója és az előadó tanárok jelenlétében. Jelentkezett összesen 23 tanuló, kik közül kettő nem jelent meg, kettő nem állott vizsgálatra s így 19 tanuló fejezte be az alkalommal gimnáziumi tanulmányait. A kikérdezés 2 napig tartott s az eredmény oly kedvező, hogy a megvizsgált tanulók közül egyetlen egy sem bukott el. *Hárman jeles* eredménnyel (Gühr Mihály, Hoselitz Gyula és Ruik László), *heten jól, heten egyszerűen nyilvánítottak* érettekné, kettő egy-egy tárgyból még gyengének találtván javító vizsgálatra utasított, mely két hónap múlva lesz *Eperjesen.* Az ez alkalommal városunkban idéző kormánybiztost és elnököt a tanári kar és ig. vál. szívesen fogadta. *Bornemisza László* vál. elnök, a kitűnő vendégek tiszteltére kedden ebédet adott, melyre az egész gymn. tanári kar, a fentartó testülettel egyetemben hivatalos volt. A vendégszerető házi ur asztalánál huszonöt fogváltót tartott el a pompás menüt, jó magyaros szokás szerint, számos felköszöntővel, éltetve a házi gazdát, nejét, leányát, vejét, unokáját, a kormánybiztost, elnököt, régebbi tanárokat s még jó sokáig toasztoztak volna a gyöngyöző mádi mellett, ha az érettségi bizottság tagjait a kötelesség nem szólítja vala ismét a zöld asztal mellé. Este a vizsgálatok eredményének kihirdetése után a jó kedvre hangolt ifjúság sietett leontözni a kiállott drukkot, s az iskola porát a terített asztaloknál kefélte le magáról. A vizsgálat vezetői Baltházár elnök és Lánczy Gyula kormánybiztos, szerdán reggel utaztak városunkból, melyben három napot töltöttek.

× **A fiatalság nyári mulatsága.** A gömörmegei, illetve rimaszombati származású egyetemi ifjúság vasárnap, 3-ikán tartja jótékonycélú nyári mulatságát a Szechenyikertben 50 kros belépti-díj mellett. A mulatság — kedvező időjárás mellett — bizonyára nem marad az előző évek mulatságai mögött sem kedélyesség, sem anyagi siker tekintetében. Erre mutat legalább az a nagyfokú érdeklődés, mely a mulatság iránt különösen a hölgyközönség körében mutatkozik.

× **Gyógyszertár átvétel.** Liszka József gyógyszerész, társadalmunk egyik kedvelt tagja, mint értesülünk megromlott egészségi állapota miatt, nyugalomba vonul s gyógytárát, melyet régóta lelki smeretesen s teljes odaadással vezetett, július 1-től Kishonthy József gyógyszerész veszi át. Az új tulajdonos szintén egyik kedvelt alakja társas köreinknek, és kiváló szakképzettség, valamint pályája terén 17 évi tapasztalatban szerzett gazdag tapasztalása kellő garanciát nyújt arra, hogy az eddigi tulajdonosnak a gyógytár helyes vezetésében méltó utódja lesz.

× **A polgári leányiskola évszázó vizsgái** a folyó hó 29-én megtartott évszázó ünnepélyvel fejeződtek be. — A vizsgálatok hosszú sora a legszebb sikerrel végzett szorgalmas munka eredményeit mutatta be, s az elismerés azon szép szavai, melyeket Makray Klementina IV. osztályú növendék az évszázó ünnepélyen az igazgatóság s tanári karhoz intézett, őszinte s hangos viszhangra találtak nemesak a Rózsa termet színtől megöltő s érdeklődő hölgy s férfi közönség körében, de viszhangra fognak találni mindenki előtt, ki a tanügy s iskolaügy e legszebb ága: a nevelés iránt egy csöp érzékkel is bírnak. S valjuk meg őszintén, hogy a nevelés a legujabb időkig nagyon elhanyagolt állapotban volt, főleg hazánkban, hol az ázsiai felfogás e téren még nagyon nehezen engedett utat a modern eszméknek, nem látva a nő hivatását egyébben, mint hogy egészséges anyává fejlődjék, a férj gyönyöre legyen, aztán egy jó háziúr, konyhagenerális, kinek legfőbb életcélja a gastronomia tudományos alapokon fejlesztése. Hogy a nőnek a korszellemmel haladó intelligenciára, magas társadalmi műveltségre, fokozódott szellemi öntudatra, s valljuk meg őszintén, ne legyünk hippokraták, nagyobb felvilágosodottságra van szükségünk, ezt nem igen akarták, sőt sokan még most sem akarják belátni. Pedig e czélok nélkül az érzelmi világ finomabb része sem lehet a nőnek tulajdona, az érzékiség határain alig tudván túl emelkedni. Sokan azt hiszik, hogy ép a modern nevelés tesz anyagiassá, míg a régi iskola volt az idealizmus, ez merő tévedés; mert igaz, hogy száműzi a holdkóros romanticizmust, és embernél csak csalódásra vezető földöntúli idealizmust, de az élet s annak keretébe tartozó minden dologról nemesen, intelligens felfogást csak a modern nevelés ad, fejlett szellem pedig fejlett érzelmi világgal párosulhat, a mely azonban a létezőből s nem a nem levőből meríti indokait. Mi őszinte örömmel üdvözljük a leányiskolát, a melynek avatott tanárai a modern eszméket szolgálják, melyek persze ki nem zárják, hogy a régi felfogásból is megtartanak azok, mik egészséges fejlődésben szükségesek. Így jó háziasszonyokra most is szükség van, de ezt, mint sok más, nem az iskola, de a családi nevelés adhatja meg igazán, *teves azért mindent az iskolától várni.* Szükség van s szükség lesz mindig egészséges anyákra, s ennek megfelelően a nők testi edzését is helyeseljük.

De itt is a modern nevelés tette lehetővé, hogy a nők ternázzsanak. A leányiskolák növendékei Melezer Mariska kisasszony vezetése alatt testedző, mint ügyesítő tornagyakorlatokat mutattak be, úgy, hogy ki volt elégtve az aesthetika s ki a prakticum. Ép oly sok elismerés illeti a rajzitanítást, a rajzkiallítás sok szép eredményt mutatva fel, Simko Endre tanárt díeséri ez. Kitűntek különösen: Glózer Ilona, Stolez Jolán, Madarassy Ilona, Makray Klementina, Stolez Mariska stb. — A női kézmunka kiállítás pedig oly meglepő szép munkákat látott, hogy Melezer Mariska kisasszony alig győzte a sok gratulációt elfogadni, a vezetése alatt elért szép eredményért. A kis Medveczky Erzsike vitte el a kitűnésben az oroszánrészt, utánna a többi összes tanítványokat kelene elsorolni, oly sok a szép és meglepő kézmunka. — Végül visszatérünk az évszázó ünnepélyre, a melyen a karénekekben Simko Endre vezetése alatt mutattak sok gyakorlottságot a lányok, kiemelve a szép ütészárú dallamos előadást s árnyalást. A szavalt jeles tanárának bizonyult Kathona Géza, mert növendékei ügyesen szavaltak. Tetszett a „két hízó“ Groó Gizella által sok vervevel előadva: „Le lion de Florence“ fraanzia előadása Madarassy Ilonától, a német szavallat Medveczky Erzsikétől, s kiváltképen Angyal Matild által előadott „A fehér czár“. Angyal Matildában annyi az előadó tehetség, hogy messze túlszárnyalta tanára tilalmi dacára a pu-zta szavallat, valóságos színpadi előadást nyújtva, s ha ez az iskolai szavallás értékét esökkenti, viszont meggyőzött mindenkit, hogy benne kiváló alakított tehetség van, s hogy lelke, szíve evvel annyira saturálva van, hogy minden szava, minden mozdulata, arezkifejezése a tehetség önkénytelen közvetlen megnyilatkozása. — A szülők hála köszönetnyilvánítása fejezte be az évszázó ünnepélyt.

× **A díjnokok nyári mulatsága** f. hó 26-án a városkertben pompásan sikerült. Fényes az anyagi eredmény és a legbiztosabb következtetést engedí vonni a nagyszámú látogatottságra. A társadalom minden rétege megjelent, miben nagy része volt ama körülmény is, hogy az első díjnok-alap megteremtését ezéltozte a mulatság; s e czél iránt nyilatkozott sympathiával a díjnokok meg is lehetnek elégedve. — Ha a kormányhatalom intézői is hasonló érdeklődést tanusitanának az állami organismus e nélkülözhetetlen s terjedelmesség tekintetében nagy munkát teljesítő tagjai iránt, ugy bizonyára csakhamar meg volna oldva azon problema, mely a társadalmi existenciát kívánja biztosítani a díjnokoknak azon munka arányában, a melyet teljesítenek. Hogy társadalmunk a mulatság mögött rejtőző komoly ezélt felismerte s a legkomolyabban vette, tömeges megjelenésével tanusította. Maga a mulatság a lehető legjobb kedélyben folyt le, a tánczó párok, a nagy köröndöt teljesen betöltötték, lelkesen s tüzzel táncoltak az éjjeli órákig. Szép látványt nyújtott az élénk lámpion világítás, melynek fénye azonban csak gyengén léphetett versenyre a sok szép hölgy szemtűzével. Sok ily jó sikerült mulatságot a díjnokoknak!

× **Tüzeink** az idej nagy katonai gyakorlatra jövő hó 31-én mennek Kassára, s hat hétig maradnak ott. A derék tisztikart, mely társadalmunk életében szinte felpezsdítette a vért, bizonyára nehezen fogjuk nélkülözni, de nehezen válunk meg a lelkes fiatalságtól: az önkéntestől is, kik rövid itt tartózkodásuk alatt is annyira megkedveltették magukat. A tiszték, kik már egészen beleélték magukat az itteni társadalmi életbe, mind vissza jönnek, az önkéntesek azonban levetik az uniformist a gyakorlatok után, s ismét a régi „cibil“ élethez szoknak. A legénység után pedig krokodilus könyeket fog hullatni a konyhahölgyek egész legiója, s mi polgári türelemmel ehetjük ismét tovább a bizonyára gyakran elsózott leveseket.

**Fácán telepítés.** A rimaszombati vadásztársaság még a mult évben elhatározta, hogy kísérletet tesz vadásztérületén a fácánok meghonosítására. E czélból husz tyukot és négy kakast hozatott Szlavóniából. Az eddig elért eredmény szép reményekre jogosíthatja a vadásztársulat tagjait, mert a tyukoknak legnagyobb része már kotel s bár egyik másik a fészkek közül elsikkadt is, mindemellét a legközelebbi idenyre 100—120 drb fiatal fácánra lehet kilátásuk. A kiknek e ritka peesenyére fog fájni a foguk, lépjenek közelebbi barátságba a társulat tagjaival, mert a vadász törvény értelmében a vadorzók szigoruan büntetettek.

### Vármegyei ujdonságok.

× **Királyi adomány.** Ő felsége a király a feledi ev. ref. hitközségnek iskolaépítési czélokra 100 frtot adományozott magánpénztárából.

**Esküvő.** Ifj. Sándor Béla feledi vasuti hivatalnok a legközelebb mult napok egyikén esküdött örök hűséget Kossuth Lujzának, Kossuth József eszi ügyvéd és földbírtokos bájos leányával Csizben.

**Hymen.** Dr. Fornét Gyula megyei árvaszéki jegyző, a gömörmegei ifjúság egyik legkiválóbb képzettségű tagja folyó hó 26-án váltott jegyet Diószeghy Piroskával, özv. Diószeghy Zsigmondné bájos és művelt leányával Kelemérben. — Áldás és boldogság kísérje a szép frigyet.

**Bárdossy Ilona** k. a. a magyar királyi opera kedvelt énekesnője — mint bennünket értesítenek — nyári szünetjét szülővárosában Nagy-Rőczen tölti. A nagy-rőceiek ilyenformán nyárban is élvezik a kitűnő énekesnő bájos dalait, melyeket más vidék közönséges halandója az igazi saison idejében sem hallhat akármikor.

**Gyászhir.** Mint mély részvétellel értesülünk, Győry Erzsike, Győry Frigyes várgedei körjegyző ifju szép huga f. június hó 29-én reggeli 5 órakor Várgedén hosszas szenvedés után örök álomra szenderült. A korán elköltözött kedves halott hült tetemei július hó 1-én délután 2 órakor fognak az ev. ref. hitvallás szertartása szerint a várgedei sirkertben örök nyugalomra tétetni. Legyen siri álma csendes és zavartalan, nyugodjék békével!

× **Templom restauratio.** A nagy-rőcei róm. kath. templomot mintegy 12000 frtnyi költségen még a nyáron restaurálják, s az építés vezetésére s keresztyülvételére a Jurasko Jakab gömörmegei államépítészeti hivatalfőnök által felülvizsgált és ugy a megyés püspök Schopper

György, mint a kegyúr Coburg Fülöp herceg által jóváhagyott terv szerint, — Szilvassy Nándor rozsnyói építész és Fuhrmann iglói oltárkészítő vállalkoztak. — A templom-restauratio által Nagy-Rőce város kinézése igen sokat fog javulni, mi már most is előrelátható, mikor a templomnak egy magánosan állott és izléstelen kinézésű tornya lebontatott, a megmaradt esinos karesu torony pedig díszesen kifestetik.

**Meghívó.** A rimaszécsi önkéntes tüzoltó egyesület folyó 1892 évi július hó 3-án alaptökejének gyarapítása végett a „Kis erdő“ben nyári mulatságot rendez, melyre a nagy közönséget ez uton is meghívja a rendezőség. Kezdeté délután 3 órakor. — Belépti díj 50 kr. Felülfizetések köszönettel fogadtnak és hirlapilag lesznek nyugtázva. Az étkezéssről a vendéglős fog gondoskodni. Műsor: 1. Tüzoltói rendgyakorlatok. — 2. Póznamaszás. Jutalomdíjjal összekötve. — 3. Zsákfutás. Jutalomdíjjal összekötve. — 4. Fázkötés. Jutalomdíjjal összekötve. Kedvezőten idő esetén a mulatság egy héttel később fog megtartatni.

× **Vasuti hír.** A magyar államvasutak igazgatósága — mint lapunkban már jeleztük, a fülek-miskolezi vasuti vonal előrangúvá való átalakítását vette tervbe. E vonal átalakítása — melyről lesz alkalomunk legközelebb bővebben írni, — tudvalevőleg megyénk jelentékeny részét érinti, s annak tetemes és gyors üzleti fejlődését involválja, s a forgalom emelése szempontjából is nagyfontosságú. Ugy látszik, lassanként eljutunk a terv megvalósításához, mert máris megkezdődnek az újítások, amenyiben a miniszteriumtól leérkezett az engedély arra nézve, hogy a Feled állomás mellett levő híd nagy vas-hiddá alakíttassék át. A munkálatok nemsokára megkezdődnek, s akkor visszatérünk a vidékünk érdekeinek előmozdítására nézve oly fontos tárgyhoz.

**Uj gőzfűrés.** A gömörmegei iparnak egy újabb jelentékeny alkotása az a gőzfűrés, melyet Murányban épített a Coburg Fülöp herceg erdőigazgatósága. A régi vízfűrészt a Javorina hegyen aknázott hatalmas gypsz bányából kikerült anyagok megőrlésére fogják berendezni.

### Vegyes hírek.

**Egy kitűnő új vállalatnak,** a „Kis Könyvtár“-nak első négy kötete fekszik előttünk. A legkedvesebb olvasóközönségnek, a 7—14 éves gyermekeknek vannak ezek a csinosan kiállított képekkel díszített is bámulatosan olesó könyvek szánva. Az első könyv, „A Cseregyermek.“ kosorus írónk Jókai Mór remek tollát díeséri. Az ifjúsági irodalom egyik legelső jelese, Benedek Elek mesél a második könyvben („Mesék és Történetek“) csoda szép dolgokat a kicsikéknek. „Egy plajbász története“ a czime a harmadik könyvnek, melylyel Gaál Mózes tett ki magáért. A negyedik könyvben („A Szabad ég alatt“) Benedek, Bársony István, Abonyi Árpád jeleskednek. — Általában az előttünk fekvő négy könyv után itélve, a „Kis Könyvtár“ rövid idő múlva kedvelt és nélkülözhetetlen olvasmánya lesz a magyar gyermekvilágnak. A kiadó jó szolgálatot tesz az ifjúsági irodalomnak, midőn a legjelesebb magyar ifjúsági írók műveit, valóban olesó áron adja az ifjúság kezébe. A gyermekekkel megáldott szülők jól teszik, ha ezt a vállalatot pártolják és gyermekeiknek csekély pénzért élveztet, magyaros olvasmányokat szereznek. A „Kis-Könyvtár“, — melynek szerkesztője Benedek Elek — Máramaros-Szigeten jelen meg Berger Miksa kiadásában, és minden hazai könyvkereskedésben kapható. Egy-egy kötet ára fizve 12 kr., kötve 20 kr., 10 füzet előfizetési ára 1 frt. 10 kötött példány 1 frt 70 kr

### Szerkesztői üzenetek.

**Keveczky Béla** Rimaszécs. Multkori közleményünk épen nem szolgált rá arra, hogy Önök annyira érzékenykedjenek. Czikkiróink s tudósítóink nevét pedig nem szoktuk minden aprólékos dologban közölni, sőt nagyobb fontosságú dologban sem, s fölötté csudáljuk Önnek ebbeli kívánságát. Különben kívánságához képest szívesen kijelentjük, hogy a legutóbbi rimaszécsi tűz lokalizálásán, illetve eloltásában az érdem oroszlanrésze a rimaszécsi derék tüzoltóság, mit czikkünk következő passzusa kívánt kifejezni: „a tüzrendészet szép példáját adta Rimaszécs.“ A tüzrendészet főtényezője pedig szerintünk a tüzoltóság.

### Piaczi árak

Rimaszombatban, 1892. évi június hó 25-én tartott heti vásáron:

	Métermázsánként	Hektoliterenként
Tiszta buza . . . . .	8.00— 7.50	6.50— 6.40
Feles buza . . . . .	6.60— 6.40	5.14— 5.00
Rozs . . . . .	6.40— 6.20	5.15— 5.00
Árpa . . . . .	5.50— 5.00	3.85— 3.80
Zab . . . . .	5.00— 4.80	2.35— 2.20
Kukorieza . . . . .	0.00— 0.00	4.35— 4.00
Bükköny . . . . .	0.00— 0.00	0.00— 0.00
Krumpli . . . . .	0.00— 0.00	2.00— 1.90
Köles . . . . .	0.00— 0.00	0.00— 0.00
Széna kötve . . . . .	1.60— 0.00	0.00— 0.00
Takarmány szalma . . . . .	1.00— 0.00	0.00— 0.00
Alom-szalma . . . . .	0.80— 0.00	0.00— 0.00
Zsúpszalma . . . . .	2.00— 0.00	0.00— 0.00

Felelős szerkesztő: **Lőrinczy György.**

Kiadó-tulajdonos: **Dr. Bernát István.**

## Magán-hirdetések.

### Tanulóul

egy tisztességes családból való 2—3 gimnásiumot vagy polgári iskolát végzett ifju (ki a német nyelvben jártas) felvétetik **Stolcz Márton** vaske-reskedő üzletében Rimaszombatban.

## Hirdetmény.

Van szerencsém köztudomásra juttatni, hogy t. **Liszka József** úr rimaszombati **gyógyszertárát** (főter 4. sz.), a folyó 1892 évi július hava 1 napjától fogva, a **szikvizgyártással** együtt átvettem.

Mindkét irányban a legtisztább kezeléssel és lelkiismeretes pontosságról kezeskedem.

Tisztelettel  
**Kishonthy József,**  
gyógyszerész.

## „MAGYAR HIRLAP”

politikai napilapnak

páratlan gyorsasággal sikerült a közönség bizalmát, szeretetét megnyerni.

E fényes siker biztosíték arra nézve, hogy a

### MAGYAR HIRLAP

helyes uton járt, melyen hogy tovább haladhasson, könnyűvé vált az olvasó-közönség egyre növekvő ragaszkodása és felkarolása következtében.

### A MAGYAR HIRLAP

főszerkesztője:

**Horváth Gyula.**

felelős szerkesztője:

**Fenyő Sándor.**

A Magyar Hirlap belső dolgozótársai: **Abonyi Árpád, Ambrus Zoltán, Benedek Elek, Bródy Sándor, Fenyő Ernő, Fűrey Mór dr., Gárdonyi Géza, Heltai Jenő, Hock János, Kálnoky Izor, Károlyi Emil, Kondor Alfréd, Kohn Dávid, Kovács Lőrincz, Márkus Miksa, Sajó Aladár, Szabó Endre, Szalay Mihály, Szemere Attila, Szeredai Leo, Szerdahelyi Sándor, J. Virág Béla.**

A Magyar Hirlap most kezdte meg **könyvalakban**

### ZOLA legújabb regényének

#### A HÁBORU

közlését, melynek eddig megjelent folytatásait az újonnan belépő negyedéves előfizetők ingyen kapják meg.

Azonkívül a Magyar Hirlap már legközelebb megkezdí **AMBRUS ZOLTÁN**-nak, a kiváló írónak egy érdekesítő novelláját.

#### A Magyar Hirlap előfizetési ára:

Egész évre . . . . . 14 ft  
Félévre . . . . . 7 „  
Negyedévre . . . . . 3 ft 50 kr.  
Egy óra . . . . . 1 „ 20 „

A Magyar Hirlap azonkívül

#### KISVILÁG

ezim alatt hetenkint megjelenő képes gyermeklapot is ad ki, melynek előfizetési ára (de csak a Magyar Hirlap előfizetői számára):

Egész évre . . . . . 2 ft  
Félévre . . . . . 1 „  
Negyedévre . . . . . 50 kr.

A Magyar Hirlap két nagy pályadíjat tűzött ki, u. m.: **100** aranyat elbeszélésekre, **40** aranyat tárcza cikkekre, azonkívül

#### állandó pályázatul

**tíz aranyat a legjobb és legérdekesebb hír beküldőjének.** E pályadíj minden hó 21-én adatik ki.

**Előre is felhívjuk a t. közönség figyelmét a Magyar Hirlap karácsonyi meglepetésére, mely remélhetőleg még inkább meg fogja nyerni a köztetszést mint a tavalyi.**

A közönség kényelmének mindenben eleget igyekezőn tenni, tudatjuk, hogy a Magyar Hirlap már július hónapban új körforgó gépek segítségével **felvágva** fog megjelenni a naponkénti 16—20—24 oldalnyi terjedelemben.

#### A Magyar Hirlap szerkesztősége:

IV. Ujvidék-utca 14. sz.

#### A Magyar Hirlap kiadóhivatala:

IV., Gránátos-utca 16. sz.

Van szerencsém a nagyérdemű fogyasztó közönséget értesíteni, hogy a **magyar ált. közbányára r-társulat** termékei eladásának

### képviselőségét

átvettem és megrendeléseket

akna-, vegyes- és darabos szénre

kocsirakományként, bármely vasuti állomásra szállítva, jutányos árak mellett elfogadok.

Ajánlok a putnoki vasuti állomáson levő **köszénraktárból** szekerrakományként is szenet, hidmérlegen mázsálva

A czeenteri és királdi köszén, mely minőségileg egyenlő az ország legkitünőbb köszénével, árban pedig jóval jutányosabb, reménylenem engedek a t. cz. közönség leghathatósabb pártfogását.

Számos megrendelést kér

**Gescheit Herman,**

2—\*

**Putnok.**

# FLEISCHER és TÁRSA

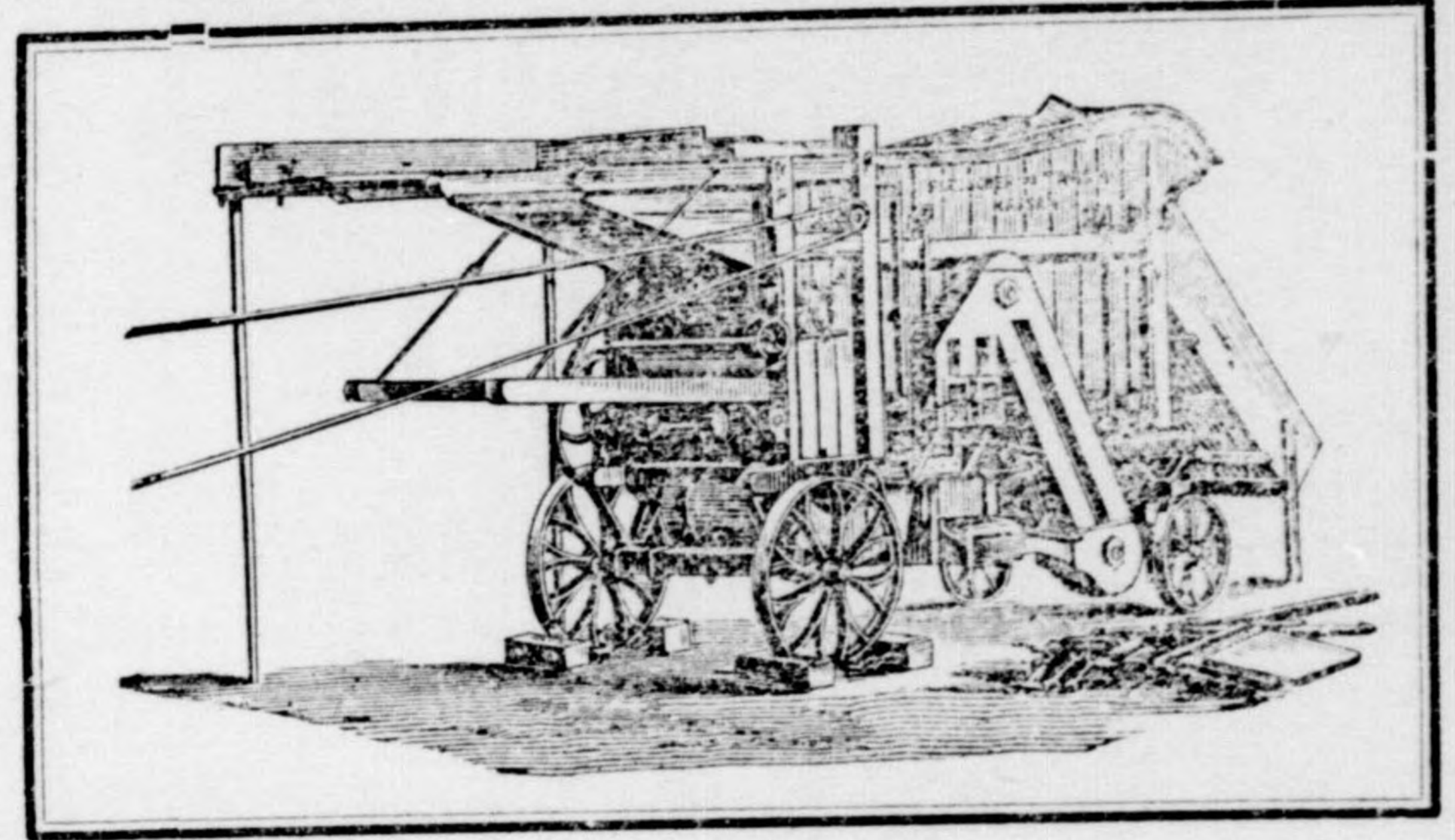
gépgyára és vasöntődéje Kassán, Vám-utca 12. sz.

Ajánlja a t. gazdaközönségnek a legújabb tapasztalatok szemmel tartásával ezélszerűen s gondosan gyártott jóhírnevű gépeit a **közeledő nyári időnyre**, nevezetesen:

**Cseplőkészületeit** könnyű járással, járgány vagy gőzmozdony általi hajtásra.

**Kézi-cseplőgépeit**, járgány-hajtásra is alkalmazva, szalmarázó készü-lékkel vagy a nélkül.

**Backer- és magtár-rostait**, továbbá mindennemű **szivattyúkat, gőzgepeket és gőzkazánokat.** — **Szeszgyárberendezéseket**, m. péld. **Henzefőzők, kavaró-készületek, malata- és burgonya-zuzókat**, stb.



➔ Gépgyárunk gyártmányainak jelentékeny készletét tartjuk állandóan. ➔

**Gazdasági gépeink képes-, valamint öntödénk gyártmányai árjegyzékét ingyen és bérmentve küldjük.** 5—6

## Üzlethelyiségváltozás.

Van szerencsém a mélyen tisztelt közönség szives tudomására hozni, hogy folyó június hó 15-étől

### órás üzletemet

**Kossuth-utca 20-ik szám alatti házba helyeztem át.**

Midőn ez alkalommal a mélyen tisztelt közönség becses pártfogását kikérem, egyttal tudomására hozom azt is, miszerint nálam mindenféle **arany, ezüst férfi- és női-órák, továbbá inga-, iroda-, utazo- és ébresztő-órák, ugyszintén fali keretes-, porcelán- és konyha-órák** nagy választékban, a legmérsékeltbb árak mellett kaphatók.

Javítások gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

Új órák vásárlásánál **két** évi, javításoknál **egy** évi jótállást válllok.

A mélyen tisztelt közönség szives jóakarátát kérve, vagyok kiváló tisztelettel Rimaszombat, 1892. június hó 20-án

2—3

**Chászár Andor, órás.**

➔ Ugyanitt egy csinosan butorozott szoba, külön bejáratúval, azonnal kiadó.

## Hirdetmény.

579. sz. — A rimaszombati kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy **Illés Balázs** péterfalvai lakos végrehajthatónak **Agócs Kís Ferencz és társai** végrehajtást szenvedő elleni 16 frt tőkekövetelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a rimaszombati kir. törvényszék (a rimaszécsi kir. járásbírószék) területén lévő, Almágy községben fekvő, az almágyi 60. számú telekjegyzőkönyvben A. 1—2—4—11—15. hrsz. ingatlanok b/1, 161/b. számú házra és urbéri erdő s legelőből Agócs Ferencz, Juliánna és kk. Agócs Borbálát illető háromnegyed (3/4) részére az árverést 460 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az **1892. évi augusztus hó 3-ik napján** délelőtt 10 órakor Almágy községbe a község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 46 frtot készpénzben, vagy az 1881: évi LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333 szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Rimaszombat, 1892. évi február hó 4-én.  
A rszombati kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság.  
**Vozáry**, kir. tszéki bíró.

## Hirdetmény.

2056. sz. — A rimaszombati kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy **Szerényi János** rimaszombati lakos végrehajthatónak **özv. Bardi Sándorné, Csuvaj Sebo Mária** végrehajtást szenvedő elleni 41 frt tőkekövetelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a rimaszombati kir. törvényszék (a rimaszombati kir. járásbírószék) területén lévő Kokova községben fekvő, a kokovai 629. számú telekjegyzőkönyvben A. I. 1—11 hrsz. foglalt özv. Bardi sz. Csuvaj Sebo Mária nevében álló ingatlanokra az árverést 885 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az **1892. évi július hó 19-ik** napján délelőtt 10 órakor Kokova községben a község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 88 frt 50 krt készpénzben, vagy az 1881-ik évi LX-ik törvényezikk 42-dik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881-ik évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Rimaszombat, 1892. április hó 7. napján.  
A rimaszombati kir. törvszék, mint telekkönyvi hatóság.  
**Altdorffer**, kir. törvényszéki bíró.

Bécs, 1873.  
Érdem-érem.

Budapest, 1885.  
Nagy díszoklevél.

Zágráb, 1891.  
Díszoklevél.

Eszék, 1889.  
Díszoklevél.

N-Palánkán 1887.  
Arany-érem.

London, 1878.  
Díszoklevél.

## CSIK JÓZSEF

17—38

es. és kir. kizárólag. szabadalm.

### első szerémi portland-cement és vízhatlan mészgyár

BECCSINBAN.

**Központi iroda és raktár: BUDAPESTEN, V. ker. Rudolf-rakpart 8. szám.** Ajánlja a t. építész és építőmester urak, építkezési vállalatok, földbirtokosok, községi és egyházi előjárások, valamint a n. é. építő-közönség figyelmébe saját gyártmányu

### ➔ Portland-cement és vízhatlan meszt ➔

melyek mindenkor egyenlő jó minőségben szállítatnak. — Árjegyzékek s magyarázat kívánatra készséggel megküldetik.

Páris, 1867.  
Bronz érem.

Keekemet, 1872.  
Ezüst érem.

Ujvidék 1875.  
Arany érem.

Szeged, 1878.  
Érdem-érem.

Trieszt, 1883.  
Arany érem.

## Községi és körjegyzők kérvénye.

A megyénkbeli községi és körjegyzők karának munkával való túlterheltségéről, anyagi ellátásuk rendezetlenségéről, valamint az e testület államkormányzati feladatainak sokfélesége és fontosságáról több alkalommal élénk eszmecserek folytak már lapunk hasábjain. Mindezek méltányos figyelembe vétele mellett lehetetlenség szűkebbül elzárkóznunk a nevezett testületnek jogos igényei elől, melyek férfias nyíltsággal s szakavatott tollal megírva kifejezést nyernek újabban azon kérvény részletesen indokolt pontjaiban, melyet a községi és körjegyzők úgy saját existenciájuk, mint a község pontos elláthatása érdekében megyénk bizottsági közgyűléséhez intéztek.

A kérvény a július 15-iki közgyűlés tárgyszorozatába lesz felvéve, s nem kételkedünk, hogy megyénk közönsége — saját jól felfogott érdekében is — módot fog találni arra, hogy a kérvényező testület igényei valamely alkalmas módon közelebb jussanak a kielégítés stadiumához. Ajánljuk ezt előzetesen is megyénk közönségének figyelmébe. — A kérvény szövege szó szerint következő:

„Tekintetes megyei közgyűlés!

Az 1871. évi XVIII. törvény-cikk életbe lépte óta, vármegyénk területén alkalmazásban lévő községi körjegyzők, mint a községi közigazgatás ellátására alkalmazott közegek mindenkor oda törekedtek, hogy a községi közigazgatás hatáskörébe utalt teendők lelkiismeretesen elvégeztessenek, hogy ez által az általános közigazgatás fennakadást ne szenvedjen. Mi dolgozunk megfeszített erővel s édes azon tudat reánk nézve, hogy vármegyénk közügyének mintaszerű vezetéséhez, habár porszemnyivel is, hozzá járultunk. S igyekeztünk a legválságosabb viszonyok között is hivatalos kötelességünknek mindenben eleget tenni. Azonban ma, husz év után, a községi törvény meghozatala óta a közigazgatási viszonyok odáig fejlődtek, hogy a községek jogkörébe utalt teendők pontos elintézésére, az óriási mérvben szaporodó munkahalmaz miatt eleget tenni képtelenek vagyunk, hiszen köztudomású tény, hogy a községek mindennemű írásbeli teendői a mi vállainkra nehezülnek. Teendők a törvények és valamennyi felsőbb hatóságok rendeleteinek foganatosítása, a személy- és vagyonbiztonság fenntartása, tűzrendőrség kezelése, polgárkönyvek, és idegenek nyilvántartásának, tolonczügyek kezelése, köz- és állategészségügyekbeni helyhatósági intézkedés, mindennemű statisztikai kimutatók elkészítése, betervezés, országgyűlési, törvényhatósági s községi választásokhoz az előmunkálatok teljesítése s a választásoknál jelenléte. — Kisebb polgári peres ügyekben tárgyalások, panasz-jegyzőkönyvek vezetése, ítéletek, felelősségek szerkesztése, gyanus egyének nyilvántartása, szabadság vesztésre jogerőre jutott elítelt s feltételes szabadságra bocsátottak nyilvántartása, továbbá a tan-, közlekedési-, kereskedelmi és iparügyek körébe vágó intézkedések végrehajtása, adóügyekben mindennemű adóösszeírások, az egyenesadók felosztása s egyénileg előírása, úgy az adó kis-könyvek, mint az adó főkönyvek pontos vezetése és lezárása, a közvetett adók mint fogyasztási, egyenértéki adók, bélyeg- és jogilletékek nyilvántartása. Az összes kinstári követelések befizetése, lefizetési munkálatok körüli írásbeli teendők, katonai ügyekben, anyakönyvi kivonatok és idegenek nyilvántartása alapjáni összeírás, a teljesen ismeretlen és törvénytelen távol levő hadkötelesek nyomozása. A főszoros munkálatainak előkészítése, ujonczok, közös hadseregbeli és m. kir. honvédségi, s a katonailag kiképzett és ki nem képzett népfelkelők pontos nyilvántartása s azokról időszaki jelentések elkészítése, a községek belügyeiben a községek vagyonát

évenként leltározni, a község költségvetéseit szerkeszteni, a megállapított községi pótdadót egyenként kivetni s azt bezedni, a községi pénztár, szegényalap s egyéb a község felügyelete alatt álló számadásait elkészíteni, okmányokkal felszerelni, vezetni a községi tanács és képviselő-testület összes jegyzőkönyveit, ezen ügyeknél az előadói tisztséget teljesíteni, s a közgyűlések mindennemű határozatait végrehajtani.

Már ezen ügyek is egészen elfoglalják egy ember minden idejét, de ezen számtalan teendőnek nagymérvben szaporodtak az által, hogy az újabb időben a községi körjegyzők kötelesek az egész földadó kataszteri nyilvántartást végrehajtani, úgy az egyéni birtok ívekben, mint a kataszteri telekkönyvekben s azokról minden évben nyilvántartást készíteni, s az egyéni földadó kivétést eszközölni.

Az újabb életbeléptetett utadó is fokozta ezen elviselhetetlen terhet. Ezen adó nem ép oly mértékben vette igénybe a községi körjegyzők munkaerőjét, mint az egyenes adók kezelése. Az utadó előírása a főkönyvben, az utadó kivétele alapjául szolgáló állami egyenes adók kimutatása, az utadó könyvecské kiállítás az adó fizetők részére, értesítők szétküldése, napi jegyzékek vezetése, a fizetések elszámolása, a főkönyvek lezárása. Mindezen teendők ellátására az a nélkül is túlterhelt községi körjegyzők képtelen. S beállott a közigazgatás rohamos fejlődése folytán azon időpont, midőn az általános közigazgatás szabályszerű folyamata multhatatlanul megköveteli azt, hogy vármegyénkben is valamennyi községi körjegyzőségnél a rendszeresített segédjegyzői állások, az ország többi vármegyéinek példájára minél előbb rendszeresítsenek. Ezen kérdés oly égető közszükséglet képez, hogy ennek elődázása az általános megyei közigazgatás fennakadást vonja maga után.

Tudjuk jól, hogy ezen bajok segíteni, első sorban a községek, mint a jegyzői intézmény fenntartói, vannak hivatva, ugyanazért, mielőtt ottalom és pártfogásért a tekintetes vármegyeyi közgyűléshez fordultunk volna, kérelmünkkel a községek képviselő testületeihez járultunk, azonban a községek, az ideig, míg a tekintetes megyei közgyűlés elvben ki nem méltóztatik mondani a segédjegyzői állások rendszeresítésének szükségességét, nem hajlandók a szükséges munkaerőt megadni.

A községeknek e magatartása, azon jelenségben leli magyarázatát, hogy az állami közigazgatás, a községi körjegyzők munka erejének mintegy 90% veszi és köti le állandóan a maga javára, a nélkül, hogy a községek ezen teher viselés miatt, bármilyen kárpótlást nyerne.

Tudjuk, hogy ezen bajok orvoslását, az állam, a közigazgatás állomositásával akarja elérni, azonban tekintve az általános politikai helyzetet, messze látjuk azon időt, midőn ez ohajtott reformtörvény életbe lép, minthogy pedig a közigazgatás egy pereze sem szenvedhet fennakadást, mely tisztelettel járulunk a tekintetes vármegyeyi közgyűléshez, s oda járul alázatos kérelmünk, méltóztatásuk határozatilag kimondani, hogy vármegyénk területén valamennyi községi körjegyzőségnél a segédjegyzői állások minél előbb rendszeresítsenek, s e tárgyban a vármegyeybeli községek képviselő testületeit, járási főszolgabírák utján felhívni, s a képviselő testületek beérkezett nyilatkozatai nyomán a segédjegyzői intézményt vármegyénk területén életbe léptetni.

Kelt a Gömör-Kishont t. e. megyei községi körjegyzői együletnek Várgedén 1891. augusztus 17-én tartott közgyűléséből.

Tekintetes megyei közgyűlés alázatos szolgálói:

Záhonyi János,  
egyleti főjegyző.

Fridrik Vilmos,  
egyleti elnök.

## KOKOVA.

1892. június 27.

Ott fekszik megyénk egy völgyében, melynek lombos csuesait Zólyom- s Nógrádmegyék határai ölelik. S ha a földnek érző szive volna, mily édes lenne az öle-

lés, hisz annyi báj s szépséggel rendelkezik a kis megyei szögletünk: Kokova.

Neve nem bájos, sőt szögletes, az alvilág kohóira vagy szikrázó kováira emlékeztet, — de ez csak oly esábitó ellentét, mint mikor egy igazán szép asszony rút nevet visel.

Ha Rimaszombatból a kies Rimavölgyén haladok, már messziről szembe szökik egy nyerges hátú magas hegytömeg, mely mintha mondaná: ezentul ne haladj, inkább indulj ölemnek csábos utjain, hadd az utat, a melyet a sinek jeleznek Rimabányától, térj el tőlök, keresd ölem az élvezet forrását.

S én követtem a hegy esábitó szavát, mely csak úgy beszél, mint a némák szóvalan ajaka, s megérti az, aki a természet költői lehelletéből a benne rejlő titkos szót, s a titkos szóban a titkos értelmet felfogni képes.

S hogy a csábnak engedtem, mily hálás vagyok most, élveztem a természet gyönyörét s a gyönyörben az ittasító életet, a melyet az emberi agy belehoz, mert már feltűnik Kokova vadregényes fekvésével, erdősorozta halmái s bérezeivel, s az egyik bérez alján sűrű zászló-erdő jelezte helyről fülemben esap mulató közönség kacaja, sétáló párok dala, vig zene erdőben viszhangozó hangjai; s mindez az emberek s természet együtt ünneplése külön tudomás nélkül is megadja a tudatot, hogy itt a szép természet keblén nyári multság folyik. S ha syrenek a tengerbe, e kellemes hangok a multság árjába vonzanak.

Egy negyedóra s én ott fen vagyok a kies „Boható” oldalán, a kokovai kaszinó nyári multságán, hol mint minden érkezőt, engem is a szeretetre méltó s serény elnök Knöpfler Károly üdvözöl, mit általános hurrah s Rákóczy esengő-bongó hangjai követnek.

Éz aztán a majális. Egyik helyen hatalmas nagy üstök, hol gulyás, s pompás csusza párolog, amott a sörös s boros hordók batteriái, — szépen terített asztalok, cukrászda, fagyalttal, s a legfinomabb Miskolczy-féle süteményekkel, akár esak Budapest, — a lampionok nagy raja a szépen planirozott tánchely felett s Palócz Kálmán hegedűje s hegedűsei. Kell-e ennél is több?

Igen! szép közönség, mely mindezt élvezti, s kedv, mely ezt élvezni tudja. S a kokovai majalison mind a kettő megvolt.

A délt a társasbéd, a délutánt séta, játék, dal, táncz töltötték be, s midőn a hold sarlója feltűnt, a szürkületben állt lampionok száza világított a tánczó párok felett, adott fényt a társas vacsorához, a mely alatt az előtérben Michnay és Tomesányi által gyújtott görög bengáli tüzek szórtak a völgybe kísérteties fényt, a rakéták pedig versenyt ragyogtak a csillagokkal.

Aztán ismét folyik a táncz lelkesen, míg a hegyek hűvös szellője esti 9-kor nem suttogja: haza! haza kedves hölgyek, féltem hidegtemtől kebletek!

Most az egész nagyközönség sorakozik, minden férfinak egy hölgy s egy óriási lampion, s megindul a fantasztikus menet a község felé.

A hegyek árthatlan lakói bizvást azt lihették, hogy egy világító óriás kigyó esuszik a hegy oldalán.

A kik pedig abban az érdekes coloneban voltak, vadregényes séta minden kellemét átélhették. Szűk ösvény, sűrű lombok, játszi fény sugar, — suttogó páros csevegés, a melylyel édességben még a csermely se állja ki a versenyt. Ezek mind hozzátartoznak, — s most jó a legérdekesebb, egy csermely az uton át, majd keskenyben, majd szélesebb, majd könnyebb, majd nehezebb áthozni a kedvest.

De e boldogságnak is vége, mert dörömbölnek a gépek, sisterog a fa, zsiforog az üveg, s kísérteties vöröstény ragyog két hosszukéményes épületből, melyek a romantikusnak egy pillanat alatt vetnek véget. Ezek a gróf Forgáchék híres kokovai üvegtábla s fagyapó gyárai.

A hosszú menet úgy a hogy volt, bement az üvegyárba. A hatás nemesak nagyszerű, de megretentő volt. Mint az alvilági pokolban lehet, a lég forró, s tüzes, a katlanokból pedig száz és száz óriási lángnyelv nyaldos ki, a gyár munkatérének pokoli világítást adva, mely-

## TÁRCZA.

## ÓDA.\*)

(Az 1867. évi koronázás emlékére.)

Öltözz' virágha föld, szellő lobogtasd  
A lombos utczák lengő zászlait;  
Kevély öröm, a sziveket dobogtasd,  
Egy hü s szabad nép ünnepl ma itt!  
Ünnepli azt a nagy napot, mely ott áll  
Két kor között örök határkövül,  
S most ime a határkő díszes oltár,  
Hová az áldozók százezer gyül.

Más korszak ez, egy fényes ujszövetség.  
— Sötét átkával elmerült az ó —  
Hogy nép s király a jó utat kövessék  
Nem kell szilaj, feddő próféta-szó.  
Megtért a hit, megtért a szív bizalma,  
Ort áll a törvény, fenn viraszt a jog,  
S mely fájva-fájt, velőkön átnyilalva,  
A százados seb többé nem sajog.

Magyar dicsőség bús emlékü sirja,  
Mohács, a gyász töled szakadt reánk;  
Nem volt az égi irtalomnak írja,  
Hevert a hon vérző tetem gyanánt.  
Azóta bús e nép ajkán a nóta.  
Azóta volt a szívünk keserű.  
Oh nemzetem! három nagy század óta  
Szaggatta májad ádáz keselyű.

Reánk bocsátá Isten ostarul  
Vad népe árját darva Napkelet,  
Vértől lett sár a honi föld porából  
S tüzlángban állt az ég fejünk felett.  
S míg a magyar — a míg csak birt lehelni —  
Vérrel védett minden tenyérről tért:  
Hányszor volt kénytelen zászlót emelni  
A megtiport szabadságot s hitért!

\*) Az akadémia által 100 arannyal jutalmazott pályamű.

Majd béke lett, nyugalmas, enyhe béke,  
Rajtunk gondos, atyáskodó kezek,  
S kegymosolyért a hősök nemzedéke  
Magyarságából is kivetkezett;  
Csupán a síró kegedű ha jajdult,  
Morajlott még az elnyomott vihar,  
S a honfi-szív bor mellett meg-megsajdult  
El-elsóhajtvá, hogy: „Rákóczi hajh!”

De él a szikra s egyszer csak kilobbant,  
Az égre törve föl, vulkán gyanánt;  
A nemzet szive lelkesülve dobbant,  
Az arcz piros lett, elfutá a láng.  
Bilines lehullt, hősök virága támadt,  
S kezdődött harc, fényes, dicső, esodás;  
De míg szemét az ámuló világnak  
Elkápráztatta — már jött a bukás.

Aztán vak új lón, úgy fődé honunkat,  
Mint egy ráomlott iszonyu terű;  
Csak jóságos királyi asszonyunknak  
Szelid szeméből csillogott derű.  
Börtönbe a sugárka így hat épen,  
Biztatva hűn a csüggedő rabot.  
Te is reményt meritél árva népem,  
E fény azt sugta: látsz még jó napot.

Fenkölt lelkét a fejedelmi férjnek  
Hozzánk hajtvá kegyes mi-asszonyunk.  
Már érezök, hogy vége lesz az éjnek.  
Vak kétségben nem kell bolyonganunk.  
A haza bölcsé szolt s fölfejtve látta  
Királyunk az armánykötött bogot,  
S megismeré, hogy e nép hű iránta,  
Mást nem kíván, csak törvényt és jogot.

S a nagy, böles fejedelem bátran kimondta  
A békülés engesztelő szavát,  
A nemzet érző testéből kivonta  
Azt a tövist, mely szúrt sok éven át.

„Népem szabad nép, tisztelet jogának,  
Törvény úgy köt királyt, mint nemzetet.” ...  
Oh, mikor visszaadta önmagának,  
Magyar hazánkat akkor nyerte meg.

Hogy ragyogott Szent István koronája,  
— Szemünk világát csaknem elvevé —  
Midőn urunk, királyunk homlokára  
A nemzet daliája fölteve.  
Az idők teljessége ime betelt,  
Hozsánna, a nagy ég akarata így,  
Királyi eskü, melyet megpecsételt  
Áldott örökre e szent, drága frigy!

Tanu e nap, ég s föld egyként tanuja,  
Hogy oldhatatlan volt e kötés;  
Elszállt végkép a szivek ős gyanuja,  
A szeretet többé nem tettetés.  
Mint foglalt, hűség ölel bizalmat,  
S lám, mind a kettő rendületlen áll...  
Mátyásunk óta — négyszáz éve annak —  
Ily e gy még nem volt nemzet és király.

Gyászolt a trón, a nemzet hogyha gyászolt,  
Királyunk könnye hull könnyünk közé...  
S midőn a sors az ó szivére gázolt.  
A köny millióknak arczát öntözé;  
Oh, mert a trón reménye min-reményünk,  
Boldog jövőnek biztos záloga.  
M'ért kelle hajh a gyásznapot megérnünk,  
A fényes álom m'ért repült tová!

Királyunk szive meghajolt a porba,  
Mint a vihártól elgázolt vetés;  
De fölkelet fejt fölemelve hortdta.  
Nem törte meg lelkét a szenvedés.  
Erőt a kötelesegből meritett,  
Magas tisztében nem lankadt soha  
S feje fölött kettős sugárt körített  
A lelki nagyság és a korona.

nek vörös fénye azonban oly igazán világított a hölgyekre, hogy szentül megvagyok most már győződve, hogy a hölgyek a pokolban is szépek maradnak.

De bár mennyire is mondtam nekik, mi bővösen hat e fény rájuk, az üvegyúrás szinte megnémítani látszott őket. S nem esoda. Amott egy pongyolában öltözött fieskő nyolek klg kvarz homokot gyűr össze szódaival egy gömbb, a melyet a másik percében egy másik gnóm vörös tüzes golyóvá tesz, míg a harmadik pillanatban egy harmadik a tüzes golyóba leket akar Isten módra lehelni, s a teremő erő annyiban meg is nyilatkozik, hogy dagadni kezd a gömb, s midőn vagy 23 cm átmérőjű, vasruddal tartják bele a tüzes lángok közé, hol pár pillanat alatt a kiscsömb 2 méter hosszú óriási hengerré puffad, melyet a netovábbnál tüzesen kirántanak, s pergetnek a levegőn, hogy lehüljön. Majd zárt végére tüzes üveget illesztnek, s így ismét a katlanba dugják. Egy másodperc, a feneke kipuffad, a nyílás pedig tágul szabályosan, mintha szét-huznák

Most a nagy üveghengert hosszában megvágják s forró kamarába rakják, hol az mint egy lepény bontható szét négyzögű lappá, melyet simára simítanak, s egy kis waggonon végig futtatnak a hűtő-kamarákon, míg az utolsóból kikerül a kész üvegtábla.

Mikor ezt az ördögi mesterséget végig néztük, a hogy jöttünk vonultunk tovább a községbe.

Az én bájos s kedves párom azt is tudni kívánta, hát mire is olyan nagyon jó az a vollen vagy fa-gyapot?

Látja szép Lenke nagysám! én egy kislebibe a legfinomabb és legterékenyebb süteményt pakoltam kokovai fa-gyapot közé, a kislebibe egy kemény módon rázó bricskára, a kislebibe rátettem a kocsis-ülést, erre került a kocsis és inas, s így jöttünk tüskön-bokron, kövön és lyukon keresztül, s a sütemény s üveg épen került céljához. Ezt pedig a kokovai fa-gyapot közé való pakolás tette.

De hagyjuk a pakolást kedves Lenke nagysám, pakoljunk ki inkább ismét jókedvünkkel és szívünkkel, s siessünk a mulatság új színterére, Glosz Barna rendelkezése alatt levő urasági termekbe s mulassunk tovább

Negyed óra mulva újra jártak a párok, kiket a hajnali harangzó s a tegkedvesebb emlékek kísérték haza. — Ott voltak a hölgyek közt: a s z o n y o k: Dr. Honczky Gyuláné, Hodossiné, Holies Elekne, Jerem Viktorné, Jókóvy Emilné, Kovács Ferenczné, Kubányi Rudolfiné, Knöpfelné, Laurensik Jánosné, Lovesányi Zoltánné, Mancek Samuné, Schreier Gusztávné, Szlopovszki Péterné, Szabó Dánielné, Takács Józsefné, Veronás Jánosné és Volkmanné. — Leányok: Chászár Lenke, Fabrius Anna és Zsuzsika, Jókóvy Gizike, Körömy Juliska, Laurensik Kornélia, Michu Irma (B. Csaba), Ratkovszky Vilma, Szabó Adél, Szlopovszky Ilona és Juliska, Szlavy Matild, Török Mariska (Rimaszombat), Veronás Anna, Váradi Henriette (Zlatnó), Várady Szidi stb. Üdvözlét Kokovának! Dr. Krix-krix.

### Sfremlek leleplezés Losonezon.

Lapunk mult számában megemlítettük, hogy Kovácz Emilnek, a losonezi daleylet néhai országos nevű karnagyának hamvai fölé közadakozásból díszes síremléket állítottak a losoneziak. A szép emlék leleplezése megfelelő ünnepélyességgel folyó hó 25-én ment végbe Losonezon, s ez alkalommal a losonezi daleylet szives meghívására folytán az új életre ébredt rimaszombati dalárda is képviselve volt Lőrinczy György titkár, Wagensommer János karnagy s Huszt Lajos és Rásky István mint a dalárda működő tagjai által Ez a rimaszombati dalárdának erkölcsi kötelessége is volt, amennyiben Kovácz Emil nemesak dísztagja volt az egyletnek, de annak idején a rimaszombati dalárda felvirágoztatásának hatalmas előmozdítója is. Az ünnepély lefolyásáról a következő tudósítást vettük:

Délelőtt 11 órakor a losonezi Casinó termeiben volt a gyülekezés. A daleylet gyászfátyollal bevont és a lo-

S példája nagy, nemes, termékenyítő,  
Jövőknek is örökségül marad.  
Kötelességet úgy betöltni, mint ő,  
Volt-e trónon szentebb akarat?  
Alkotmányunk rendithetetlen öre.  
Küzdelmekben bajtárs és vezér,  
Buzdit, a mint bátran törünk előre,  
Övé a dícs, hazánk ha ezélhoz ér.

A cél még messze, de ha nincs megosztva,  
Mit nem tehet erő és akarat!  
Egy negyed század ime helyrehozta,  
A mit mulasztánk négyszáz év alatt,  
S e nemzet, mely alatt a föld porában  
Ült lelkesítve, fásultan, henyén:  
Ott fénylik a nagy nemzetek sorában,  
A jólét és műveltség versenyén.

Büszkén valljuk, hogy a magyar hazának  
Vagyunk csupán s leszünk is, fiai;  
De készek a trón minden támaszának  
Igaz bajtársi jobbot nyújtani,  
S a merre a szent kard suhintva vágott,  
Jöhet az ellen a négy szél felől,  
Megvédni trónt, hazát és szabadságot,  
A hű magyar mindig ott lesz elől,

Ragaszkodván nyelvünkhöz és fajunkhoz,  
Idegen érezze át nem olvadunk;  
Hahogy hívek leandunk önmagunkhoz,  
A trónhoz hűk akkor maradhatunk,  
Történetünk könyvéből semmi áron  
Ki nem szakítánk egyetlen lapot —  
De fényes lapján följegyezve álljon  
Mint ünnepelte a hon e napot!

Vargha Gyula.

sonzei iparos ifjuság egyleti zászlója alatt sorakozott a losonezi dalárda teljes számban, valamint a rimaszombati és balassa-gyarmati dalárda küldöttsége, a városi egyesületek és testületek képviselőivel, s az impozans menet hosszú sorokban vonult ki a temetőbe, hol már nagyszámú közönség várakozott, Losonez és vidékének bájos hölgykoszorújával együtt.

A megható ünnepélyt a losonezi daleylet éneke nyitotta meg Kovácz Emil „Törött ágról“ cz. gyönyörű dalával, mely az elhunyt karnagy egyik legszebb zenei alkotása. A mélabús hangok alatt könyek esilogtak a jelenlévők szemében, s az elérzékenyedés még fokozódott, midőn Peres Sándor egyleti titkár a következő, szónoki hévvel és bajtársi lelkesültséggel előadott szép beszédét mondta:

Mélyen tisztelt közönség!

Az ember meghal, és az ember feltámad. Ne a halottat jöjjünk siratni, hanem az élet dícsőit. Hiszen a temető az élet birodalma. A madár dala, a zöldülő fű, a nyíló virág ép úgy életet hirdet itt, mint a esilogó szemű hó, a sívító szél és a földnek soha meg nem szűnő, önmagát fentartó és milliókat teremő anyageseréje. Oh, nem lehet, ninesen itt halál. Ez a sír, melyet szent kegyelettel állunk körül, nem halálát, csak elköltözését jelenti a mi feledhetetlen Kovácz Emilünknek. Elköltözött közlünk, de a nemes szívű barát, a nagyra, szépre nevelő tanár, a szívek húrjain játszó művész, a harmóniát teremő, győzelmekre vezelő karnagy s az ihlettel alkotó költő itt van velünk. Mintha látók az embert, ki jót tett mindenkivel, hű volt családjához, fölnevelte a derék tanítványok hosszú sorát s ott harcolt a közügyek mezején utolsó lehelletéig. Látjuk fáradhatatlan kezét, lelkesült alakját a losonezi daleylet élén, vele együtt élvezzük az égből emelő harmóniát s az ujjai alatt hangozókat öltött érzelmeket. Es ha egy-egy dalát halljuk, előtűnik ő is, ki dalában szíve bánatát, örömeit s nemzeti szellemünk egy-egy fényes sugarát tette örökkévalóvá.

Oh, a kit művei így túlélnek, a kit az emlékezet így átölelve tart, feltámadott az és nem hal meg soha!

Emlékeznünk s emlékezete a tanár sikereiben gazdag munkájának, a művész elragadó dalainak, a karnagy alkotó erejének és hatása a költő mesteri műveinek hála és kegyeletre gyújtja a szívet, mely a szépért hevülni, a nemzeti dalért lelkesedni bír.

Ez a hálás kegyelet gyűjtött bennünket ide s tételi velünk Kovácz Emilnek, a feledhetetlen barátunk, zenetanárnak, művésznak, zeneköltőnek s a losonezi daleylet nagynevű karnagyának sírjához e jelt. Nem a halát és kegyeletet bizzuk ez emlékoszlopra, megőrizzük azt szíveinkben. De hirdesse ez az emlékoszlop Kovácz Emil nagy nevét, hirdesse munkásságát, lelkesedését, melylyel nemzete javán fáradozott, hirdesse azoknak is, akiknek mi el nem mondhatjuk, és hirdesse akkor is, mikor mi már az édes anyaföld kebelén pihenünk. Jelezze ez az oszlop, hogy nines fölemelőbb, mint nemünk kiválóbbjainak emlékezete, és nines jobb példa, mint a hála és kegyelet, mely külsőleg is nyilatkozik. Ez az emlékoszlop egybekapcsolja a megdicsőülttel azokat, kik még „bolyongunk e földi téreken“ s jelt és jövőt megtanít lelkesedni és tenni a szépért, az édes magyar dalért, megtanít egygyéformni hazánk, nemzeteink szeretetében. Megtanít, mert ez az emlékoszlop, dícsőült Barátunk, jelezze nagyságodat s a mi hozzád való hű emlékezetünket egyiránt: a Te szellemed követésére int, buzdit mindenkoron! Intsen és buzditson! Emeljen fel, ha porba sujt a mindennapi küzdelem; adjon új erőt, ha eszűgessz az emberekbe vetett bizalmunk ingadozása, és lelkesítsen a jövő hitével, ha a jelen már biztatni képtelen. Legyen ez az emlékoszlop hirdetője annak, hogy szellemed győzött felettünk s a Te érzelmeid hatják át szívünknek minden dobbanását!

Oh, legyen örömed áldott, a midőn minket a Te alkottad magyar dalban egyesülni látsz; örülj, mert akkor hódít, nemesbül és boldogul nemzeted! Legyen áldott a sír, melyben aluszd multadnak édes álmait, s porló szíved is fölébred a dalra, mely szebb jövendőt énekel. Es legyen áldott ez az emlékoszlop, mely Téged emleget; adja szájról-szájra neved és adja szívből-szívből a magyar dalt, a szép szeretetét! Legyen áldott emlékezeted!

A szép beszéd elhangzása után Koléner Barnáné urnó a megboldogott „hálás tanítványai nevében“ gyönyörű rézsakosorut helyezett a síremlékre, mely mintegy 2 1/2 méter magasságu sötét szürke porphyrból készült impozans gúla, első oldalán a következő bevesséssel:

Kovácz Emil

zenetanár, zeneköltő és a losonezi

daleylet karnagyja, szül: 1832. megh: 1890.

A dal, mit szíved irt,  
Velünk sír és örül,  
És zeng a sír felett  
Győzelmi énekül.

Kegyelele jelül emelte a losonezi Dalegylet és a műpartoló közönség.

Azután még a losonezi daleylet énekelte el Peres Sándor alkalmi költeményét, melyet Thaisz Lajos karnagy zenésített meg igen szerenés érzékkel, s a megható ünnepély véget ért.

Délben a losonezi daleylet vendégei tiszteletére sikerült bankettet rendezett a Klamarik-féle vendéglő dísztermében. A banketten legelsőben is Búsbak Adám az egylet ifju kedélyü díszelnöke mondott meleghangú felkösöntöt a rimaszombati és balassa-gyarmati testvérdalárdákra, azután Lőrinczy György köszöntötte fel a losonezi dalárdát és érdemdús díszelnökét Búsbak Adámot; Peres Sándor pedig a dalárdáktestvéri jó viszonyáért üritett poharat, majd Zelenka János Losonez város polgárait éltette stb. s a lelkes hangulatu társas ebéd estefelé ért véget. — Általános megbotránkozást keltett,

hogy az orsz. dalárszövetség, — melynek az ünnepelt Kovácz Emil egyik karnagyja s annak idején élető lelke volt, — még csak egyetlen képviselőt sem küldött az ünnepélyre, daczára hogy a losonezi daleylet igen meleghangu levélben kérte fel a részvételre.

### Értesítés és meghívás!

A gömörmegeyi általános tanító-egylet „központi választmánya“ f. évi július hó 6-án, délelőtt 8 órakor, Rimaszombtatban, a községi elemi fu-iskola tanács-teremben gyűlést tart.

Tárgyai a következők:

1. Elnöki megnyitó
2. A járáskörök jegyzőkönyvének tárgyalása.
3. „A megyei tan. sejtgy-egyesület“ alapszabálytervezetének felülbírlása.
4. A Jolsván tartandó nagygyűlés előkészítése.
5. Folyó ügyek.
6. Indítványok.

Ezen gyűlésre a központi választmány m. t. tagjai és az érdeklődő tanügybarátok tisztelettel meghívattak.

Kelt Rimaszombtatban, 1892. június 29-én.

Törköly József,  
egyleti elnök.

Czikora István,  
egyleti főjegyző.

### Nyilvános számadás.

A központi hivataloknál alkalmazásban álló díjnoki kar által, a Gömörmegeyében létesítendő „díjnoksegélyző egyesület“ javára f. évi június hó 26-án megtartott táncmulatság alkalmával:

Bevétel:

Belépti díjakból . . . . .	137 frt 30 kr.
Felülfizetésekből . . . . .	98 „ 30 „
A Rakottyai Danó által felajánlott torta kisorsolásából . . . . .	16 frt 40 kr.
az összes bevétel: . . . . .	252 frt — kr.
Ezzel szemben a kiadás . . . . .	64 „ — „
Tiszta bevétel . . . . .	188 frt — „

Felülfizettek: Beliczky Viktor 5 frt. — Dr. Cziner Miksa 4 frt 40 kr. — Kubinyi Aladár 3 frt 80 kr. — 1 frt 70 kr-ával: Schulhof Pál, Máriaassy László, Ragályi Géza, Bornemisza László. — Medveczky Sándor 1 frt 40 kr. — 1 frt 10 kr-ával: Jakabfalvy Béla, Cseh István telekky. vezető, Kubinyi Bertalan. — 1 frt-ával: Vozáry György, Dániel Ferencz, Dr. Ráróssy Gyula, Edvy István. — 80 kr-ával: Soós Gyula, Tomesányi László, Dickmann Ignác. — 70 kr-ával: Kubinyi Imre, Szűcs Károly, Török János, Kishonthy Gyula, Dr. Lichtschein Adolf, Abonyi Pál, Rónay Gyula, Abonyi János, Chlebovits József, Pávletits Béla, Markó István, Hecks Bertalan, Dr. Löcherer T., Lukács Géza, Lányi Lajos, ifj. Süteő István, N. N. Székely Gyula, Hübéri Sándor, Altdorffer István, Percz Samu, Frank Ákos, Chovanetz József, Pál Gyula, Fráter Samu, Dr. Szeles Odón, Náray Vilmos, Szakall Vince, Marton János, Beliczky Viktorné, Lokesánszky Endre, Széplaky Pálné, Madarassy Dezső, N. N. Mészáros Lajos Pongráz Pál, Szakall Lajos, Polgáry Károly, Hommel főhadnagy, Beregszászy Bélané, Maklár Árpád, Weisz Károly, Holländer Lajos, Gellmann Samuel, Engel Adolf, Andrassy László, Dr. Kalocsay Béla, Sztaniszlavszky Adolf, Szabó Vilmos, Dr. Szabó Samuel, Institorisz Endre, Szabó Mihály, Lovesányi Béla, Madarász Pál, Cseh István aljárásbíró, Málk Vilmos, Simkó Nándor, Biharí Gusztáv. — 60 kr-ával: Lichtner Bernát. — 40 kr-ával: Hubay Jánosné, Gees István, Blau Vilmos, Sándor Ferencz, Tóth Sebestyén, Steiner Bernát, Konyha Kálmán, Hecks Jakab, Dr. Strausz József, Berger Dávid, Turek József, Szabó József mészáros, Hermann N., Varga J., Hollóssy József, idb. Stelkovics István, Kosiner Vilmosné, ifj. Badinyi Gyula, Szabó Juliska, Braun Zsigmond, Braun József, Kóhn Albert, Haas Salamon, Szentmiklóssy Gyula, Lefkovics Józsefné, Suhalyik Péter, Szontagh Károly, Ledniczky Péter, Szeredinszky Sándor, Szijgyártó István, Soós Ferenczné, Terhes Pálné, Szűcs Károlyné. — 30 kr-ával: Singer József, Szomor Kálmán, Vigh József, M. S., Koreny Pál, Lichtner József, Csillag Mór, Laczek Gyula, Ganter Agoston; — 20 kr-ával: Frézy Henrik, Kóhn Jakab, Pollák Lipót, Dickmann László, Bródy József, Blumenthal Armin, Czikora Imre, Mindszenti Szabó Bertalané, Kohn Ignác, N. N., Fráter József, Hevizda József, Weisz Antal, Gróssinger Márton, Krausz Jakab, Kondek József, Rakottyai József, Rakottyai Lajos, ifj. Gasko János, Reisz József, Horvai J., Lábik Károly, Jakovetz Ilona, Kriskovics János, Dávid Árpád, Graselli N., Ölsleger N., Bódi István, Szabó László, id. Szomor Dezső, Lovniczki József, Fazekas N., Szklenás Jenő, Ottorepez Mátvás, Szűcs Imre, Gabbis Barna, N. N., N. N., N. N. Zorkóczy Béla; — 10 krajczár-ával: N. N., Remenyik Lajos, N. N., Dolsehall Istvánné, Szabó Károly, Hermann Vilmos, Percz Béla, R. Vozáry Gyula, Majorossy Rudolf, Brones István, Veres Lázár, Dickmann Herman, öz. Molnárné, Krausz család, Sarinay Ignác, Popper József, N. N., Szabó Györgyné, öz. Lovas Abrahámné, Szöllösi Ferenczné, Katona Géza. — A felülfizetések összege: 98 frt 30 kr.

A 188 frt tiszta jövedelem „Gömörmegeyi díjnoksegélyző-egyesület“ czimen mai napon a rimaszombati takarékpénztárba gyűmölésözés végett elhelyeztetett, a betéti könyv megőrzés végett Rónay Gyula ideiglenesen megválasztott pénztárnoknak adatott át.

Nem mulaszthatjuk el hálás köszönetünk kifejezni, Rakottyai Danó urnak, a ki az általa felajánlott tortaért befolyt összeggel jelentékenyen hozzájárult az első alapkövetélethez; Varga Lajos urnak, a ki a zenészek részére készített emelvényt minden díj nélkül készítette el; Stelkovics István Ferencz urnak, a ki a rendezőség jelvényeinek előállítás költségeit sajátjából fedezte, és végül a nagy közönségnek, a mely szives pártfogása által az anyagi siker mellett, a mulatság eredményét is előmozdította.

Kelt Rimaszombtatban, 1892. évi június 30-án.

A rendezőség.